

Roč. 1946

Číslo 1

BIBLICKÉ ÚKOLY

Církev

Odpovědnosti a přednosti členů

Jitřenka 1946

LEDEN

Měs, píseň: 171.

Měs. verš: Jan 15,26

Boží zaslíbení.

Čtení Bible.

1. Ú. Žalm 89,35
2. S. Žid. 10,23
3. Č. Joz. 21,45
4. P. Luk. 21,33
5. S. 2. Petr. 3,9

1. M. 1—3
- " 4—7
- " 8—11
- " 12—15
- " 16—19

Z. 16.13

Bůh jest věrný.

6. N. Žalm 119,89
7. P. Jak. 1,17
8. Ú. Kaz. 3,14
9. S. Mal. 3,6
10. Č. Žalm 102,27
11. P. Žid. 13,8
12. S. Žalm 33,11

- " 20—22
- " 23—25
- " 26—28
- " 29—30
- " 31—33
- " 34—36
- " 37—39

Z. 16.22

Zaslíbení Vykupitele.

13. N. Izai. 9,6
14. P. Izai. 62,11
15. Ú. Mal. 4,2
16. S. Mat. 1,21
17. Č. Job. 19,25
18. P. Jer. 23,5,6
19. S. Izai. 53,5

- " 40—42
- " 43—44
- " 45—47
- " 48—50
2. M. 1—4
- " 5—8
- " 9—11

Z. 16.32

Zaslíbené vykoupení.

20. N. Řím. 10,13
21. P. Žalm 149,4
22. Ú. Izai. 51,6
23. S. Jer. 3,23
24. Č. Řím. 1,16
25. P. Mar. 16,15
26. S. Mat. 24,13

- " 12—13
- " 14—15
- " 16—17
- " 18—20
- " 21—23
- " 24—27
- " 28—29

Z. 16.44

Zaslíbené vykoupení.

27. N. 1. Jan. 2,25
28. P. Žalm 91,16
29. Ú. Izai. 26,1
30. S. Izai. 45,17
31. Č. Žid. 9,28

- " 30—31
- " 32—33
- " 34—36
- " 37—38
- " 39—40

Ú N O R

Měs. píseň: 173.

Měs. verš: Žalm 111,4

Boží milosrdenství
a láska.

Čtení Bible.

1. P. Žalm 89,34

3. M. 1—4

2. S. Jer. 31,3

" 5—7

Z. 16.55

3. N. Řím. 8,38,39

" 8—10

4. P. Sof. 3,17

" 11—12

5. Ů. Přis. 15,9

" 13—14

6. S. Řím. 5,8

" 15—16

7. Č. 5. M. 7,7

" 17—19

8. P. Izai. 38,17

" 20—22

9. S. Izai. 63,9

" 23—25

Z. 17.07

Boží milost.

10. N. Luk. 1,50

" 26—27

11. P. Jer. 3,12

4. M. 1—3

12. Ů. Izai. 54,10

" 4—6

13. S. Žalm 103,11

" 7—8

14. Č. Žalm 103,17

" 9—11

15. P. Žalm 57,4

" 12—14

16. S. Žalm 130,7

" 15—16

Z. 17.20

Boží věrnost.

17. N. Žalm 94,14

" 17—19

18. P. Izai. 49,15

" 20—21

19. Ů. 1. Tes. 5,24

" 22—24

20. S. 2. Tim. 2,13

" 25—27

21. Č. 1. Par. 28,20

" 28—30

22. P. Žalm 36,6

" 31—32

23. S. Izai. 25,1

" 33—34

Z. 17.32

Boží péče.

24. N. Izai. 40,11

" 35—36

25. P. Izai. 41,10

5. M. 1—2

26. Ů. Žalm 121,4,5

" 3—4

27. S. Žalm 121,7,8

" 5—7

28. Č. 1. Petr. 5,7

" 8—11

BŘEZEN

Měs. píseň: 163.

Měs. verš: Jan 6,37

Zaslíbení.

1. P. Izai. 44,22
2. S. Žalm 103,3

Čtení Bible.

5. M. 12—16
- „ 17—19

Z. 17.43

Odpuštění.

3. N. Mich. 7,18
4. P. Mich. 7,19
5. Ú. Žid. 8,12
6. S. Mat. 6,14
7. Č. Ezech. 33,11
8. P. Skt. 2,38
9. S. Žalm 103,12

- „ 20—22
- „ 23—25
- „ 26—28
- „ 29—31
- „ 32—34
- Joz. 1—4
- „ 5—8

Z. 17.55

Zasl. hříšníkům.

10. N. 1. Tim. 1,15
11. P. Luk. 19,10
12. Ú. Zjev. 3,20
13. S. Izai. 1,18
14. Č. Izai. 43,25
15. P. Řim. 5,19.
16. S. Řim. 6,23

- „ 9—13
- „ 14—17
- „ 18—21
- „ 22—24
- Soud. 1—3
- „ 4—5
- „ 6—8

Z. 18.06

Zasl. kajícím.

17. N. Mat. 11,28—30
18. P. Izai. 55,3
19. Ú. Joel 2,13
20. S. Jer. 24,7
21. Č. Ezech. 36,26
22. P. Izai. 55,7
23. S. Job. 22,29

- „ 9—10
- „ 11—12
- „ 13—16
- „ 17—19
- „ 20—21
- Rut 1—4
1. Sam. 1—3

Z. 18.17

Zasl. bloudícím.

24. N. Jer. 3,14
25. P. Oz. 14,5
26. Ú. Oz. 6,1
27. S. Mich. 7,7
28. Č. Mal. 3,7
29. P. 2. Par. 30,9
30. S. Jer. 3,22

- „ 4—6
- „ 7—10
- „ 11—13
- „ 14—16
- „ 17—19
- „ 20—23
- „ 24—27

Z. 18.28

31. N. Jer. 6,16

- „ 28—31

Boží rodina

Od zemského k nebeskému

1. Kdo založil církev? Kor. 12, 12. 26—28

„Církev jest Boží hrad, jeho svobodné město, které On opatruje uprostřed nevěrného světa. Každá věrolomnost církve jest zradou proti tomu, který lidstvo vykoupil krví svého jednorozeného Syna. Věrní odedávna tvořili na zemi církev Boží a ve všech dobách měl Pán své strážce, kteří jeho lidu byli věrnými svědky. Museli udílet výstražné poselství, a když složili svou zbraň, jiní se ujali díla. S těmito svědky učinil Bůh smlouvu a tak zemskou církev spojil s nebeskou. Své církvi poslal k službě své anděly a brány pekelné nepřemohly jeho lid.“ (E. G. W.)

2. Kde jsou zapsána jména věrných členů církve? Žid. 12, 23; Luk. 10, 20

3. Jak jsou v Písmě nazváni členové církve? Efez. 2, 19; 3, 14. 15

4. V jakém vztahu je k nim Kristus? Jan 20, 17; Žid. 2, 11. 12

„Kristus jest prostředníkem mezi Bohem a lidmi. Tento svatý, který jest bez poskvrny a hříchu, nestydí se nás nazvati bratřími. Zemští a nebeští obyvatelé tvoří v Kristu jednu rodinu. Oslavený Kristus jest naším bratrem. Nebesa skrytá jsou v člověku a člověk byl zahalen nekonečnou láskou.“ (Desire of Ag. 25.)

Předivná změna

5. Co jsme v své přirozené podstatě? Efez. 2, 2. 3; 1. Jan. 3, 10

6. Jak se stáváme členy rodiny nebeské? Jan 3, 3. 7; Gal. 4, 4—7

7. Co je prvním krokem k tomu, abychom byli členy rodiny nebeské? Žid. 11, 6; Gal. 3, 26

„Jestliže se člověk u víře odevzdává Pánu, dostává se mu

požehnání. Síla, kterou spatřiti nemůže žádné oko lidské, tvoří novou bytost k obrazu Božímu.“ (Desire 173)

8. Čím jest dítko Boží zmocněno k novému životu? Jan 1, 12; Zjev. 3, 20

9. Jaká změna nastane v životě? 2. Kor. 5, 17

10. Či povahy jsme potom účastni? Co musíme činit? 2. Petr. 1, 4; 1. Jan. 3, 1—3

„Své srdce nemůžeš změnit, z vlastní přirozenosti a síly nemůžeš Boha milovati. Ty však můžeš svobodně voliti, chceš-li mu sloužit. Můžeš Mu odevzdati svou vůli a On potom v tobě způsobí chtění i skutečné činění podle dobro libé vůle své. Potom se celá tvá přirozenost podrobí Duchu Kristovu. V Něm soustředí se veškerá tvá láska a budeš žiti v nejupřímnější shodě s Ním.“ (Cesta 49)

11. Jaké přání má Kristus pro svou církev? Efez. 5, 25—27

12. Čím chce býti Bůh věřícím? Mat. 6, 9; Efez. 3, 14. 15

Nazvání jménem Božím

13. V čí jméno jsou věřící pokřtěni? Mat. 28, 19

14. Co mají činiti všichni, kdo nesou toto jméno? 2. Tim. 2, 19b; 1. Kor. 10, 31

15. Jaké znamení bude mítí církev ostatků? Zjev. 14; 1; 22, 4

Jméno Otcovo značí jeho povahu (2. Mojž. 33, 18. 19; 34, 5—8). Jeho povaha jest odleskem jeho zákona (Ž. 19, 8; 119, 172. 142). V nové smlouvě píše Kristus svůj zákon do srdcí těch, kdož se Mu odevzdají (Žid. 8, 10; 2. Kor. 3, 3). Tak je člověk přetvářen k obrazu Kristovu (1. Jan. 3, 1. 2). To jest zkušenost věrných členů církve ostatků, kteří budou shromážděni ze všech národů, pokolení, jazyků i lidu. (Zjev. 14, 6. 12; 12, 17).

„Hlavním předmětem Bible jest plán vykoupení, znovuzřízení obrazu Božího v člověku. Od prvního naznačení nádeje v ráji vysloveném odsudku, až do posledního zaslíbení ve Zjevení: „tvář jeho viděti budou a jméno jeho na čelích jejich“, v každé knize Bible jest pojednáváno o rozvinutí tohoto předivného předmětu o povznesení lidstva, o moci Boží, která dává vítězství v Kristu Ježíši.“ (Education)

Církev - předmět lásky Boží

Boží úmysl ve vyvolení lidí a národů

1. Jaký úmysl měl Bůh s vyvolením Abrahama? 1. Mojž. 12, 1—3
2. Jaký úmysl měl Bůh s církví na poušti? Skt. 7, 38; 5, Mojž. 7, 6—8
3. Co by se bylo stalo, kdyby byl tento lid býval poslušný? 5. Mojž. 28, 1. 13
4. Za jakou podmínkou chtěl Bůh tento lid vyvýšit? 5. Mojž. 7, 9

Boží láska k jeho církvi

5. Co jest pohnutkou k zacházení Božím s jeho církví? Jer. 31, 3; Efez. 5, 25
6. Jakým obrazem jest ukázána účast a péče Kristova o jeho lid? Zjev. 1, 12. 13. 20; 2, 1

„O Kristu jest praveno, že dli uprostřed sedmi zlatých svícňů. Tím jest ukázán jeho vztah k církvi. On je stále spojen se svým lidem. Zná vlastní postavení svých dítek. Pozoruje jejich stanovisko, zbožnost i oddanost. Ačkoli jest prostředníkem a veleknězem v nebeské svatyni, jest představen jako by dlel se svou církví na zemi. S neunavnou bdělostí a opatrností pozoruje, zdali pochodeň některého z jeho strážců kalně nehoří anebo nehasne. Kdyby svícny ponechány byly péči lidské, brzy by uhasly; nad nimi však bdí pravý Strážce. Jeho ustavičná bdělost a milost jsou zdrojem života a světla.“ (E. G. W.)

„Láska Boží k jeho církvi jest nekonečná. Jeho péče o jeho dědictví nepřestane. On nedopustí, aby přišlo na církev jiné soužení než to, které jest nutné pro její očištění k její nynějšímu i věčnému dobru. On očistí svou církev, jako vyčistil chrám na začátku a na konci své činnosti na zemi. Vše, co z pokušení a zkoušek dopustí na svou církev, přijde na jeho lid, aby došel hlubší zbožnosti a větší síly k hlásání vítězství kříže.“ (Svědectví 228.)

7. Kde Kristus bude přítomen? Mat. 18, 20

8. Jaké zaslíbení je dáno takovým modlitebníkům? V. 19

„S dětinnou prostotou můžeme Pánu předložit, čeho je nám potřebí v našich časných potřebách, prosíme o potravu a oděv, i v duchovních. prosíme Jež o chléb života a o roucho spravedlnosti Kristovy... Dary toho, který má všelikou moc na nebi i na zemi, náležejí ditkám Božím. dary tak vzácné, že jenom drahou krví Vykupitelovou stávají se našim vlastnictvím. dary, které tiší tu největší touhu srdce, které trvají na věky, přijímají a požívají ti, kdož jako malé děti přicházejí k Bohu. Přijměte zaslíbení Boží za své vlastnictví, předložte Mu je jako vlastní slova a budete mítí radost dokonalejší.“ (Myšlenky 143)

Kristus věnuje své církvi největší pozornost

9. Jaké ujištění bylo dáno, že Bůh nezapomene na své ditky? Izai. 40, 14. 15

„I kdyby je nepřátelé uvrhli do vězení, zdi žalární nemohou zmařit jejich spojení s Kristem. Ten, který zná jejich slabosti i zkoušky, bdí nad všelikou mocí zemskou, a budou posláni andělé, aby je navštívili ve vězení a přinesli jim světlo a pokoj s nebe. Vězení bude jim palácem, neboť jsou tam boháči u víře; pochmurné zdi ozářeny budou světlem nebeským, jako tehdy, když Pavel a Silo ve vězení ve Filipis o půlnoci se modlili a zpívali písně chvály.“ (E. G. W.)

10. Kde jsou jejich jména zaznamenána? V. 16

11. Na koho je pozornost Kristova zvlášť obrácena? Efez. 1, 22. 23; Skt. 20, 28

„Nic na světě není Pánu tak drahé, jako jeho církev. Ničemu nevěnuje takovou pozornost.“ (Test. VI. 42)

„Slabá a nedostatky obtížená církev, potřebující rady a výstrahy, jest jediným předmětem, jemuž Kristus věnuje největší pozornost.“ (Test. to min. 49)

„Jako náš bratr stojí před trůnem věčného Boha a shlíží na každé ditko lidské, které k Němu obrací své zraky. Z vlastní zkušenosti zná naše slabosti, naše nedostatky i moc pokušení, které na nás doléhá, neboť byl ve všem zkušěn jako my, ale zůstal bez hříchu. Bdí i nad tebou. Jsi-li pokoušen, zachrání tě; jestliže jsi slabý, posílí tě; jsi-li něčím zraněn, On tě vyléčí. On sčítá hvězdy a zná je ze jména,

ale pomáha také každému, kto jest skroušeného srdce. Lidská láska môže se zmenit, ale láska Kristova nikoli. Kedykoli k Nĕmu voláme o pomoc, vztahuje k záchraně svou ruku.“ (E. G. W.)

3. úloha — 19. januára — Z. s. 16.32

Církev je chrámom Božím

Stavba

1. Za čo je označená cirkev? Efež. 2, 21. 22; 1. Kor. 3, 9. 16.17; Žid. 3, 6
2. Kto je staviteľom? Mat. 16, 17. 18
3. Ktoré proroctvá splňujú sa s vystavením duchovného chrámu skrze Krista? Zach. 6, 12. 13; Amos 9, 11.

Základ

4. Aký základ má táto predivná stavba? 1. Kor. 3, 11
„Na tej skale utvorim svoju cirkev, hovoril Kristus. V Božej prítomnosti a všetkých nebeských zástupov, založil Kristus svoju cirkev na živej skale. Tou skalou je teda On sám a Jeho tolo, ktoré za nás bolo skrúšené. V boji proti cirkvi, postavenej na tomto základe, nič nezmôžu mocnosti temnosti.“ (Desire, 413.)

5. Ktoré výroky Písma to ešte potvrdzujú? 5. Mojž. 32, 3. 4; 1. Kor. 10, 4

„Ludská moc nezaložila cirkev Božiu a ľudská moc ju tiež nemôže zničiť. Cirkev nebola založená na skale ľudskej moci. leč na Ježišovi Kristovi, čiže na Skale vekov, a brány pekelné ju nepremôžu. Božia prítomnosť dáva trvanlivosť jeho dielu. „Nedúfajte v kniežatoch, synov ľudských“, hovorí Pán. V upokojení a nádeji bude vaša sila. Dielo Božie, ktoré spočíva na večných zásadách práva, nikdy sa nerozpadne.“ (Proph. A. King. 595.)

6. Čo je povedané o základe tejto stavby? 2. Tim. 2, 19a

„Nech sa nikto nepokúša odstrániť základ našej viery, základ, ktorý bol položený na začiatku nášho hnutia bedlivým skúmaním Slova Božieho, modlitbami a zjavením. Na tomto základe stavali sme cez posledných 50 (teraz cez 80) rokov. Niektorí muži sa môžu síce domnievať, že naši

novú cestu, žeby mohli položiť azda pevnejší základ, než bol ten starý. No to je veľký klam. Iného základu nikto nemôže položiť, než ten, ktorý je položený.

V minulosti sa mnohí pokúšali postaviť novú budovu viery a položiť nový základ. Ale, ako dlho trvala ich stavba? Zanedlho sa rozpadla, lebo nebola postavená na skale. Nuž, či sa nemuseli už aj učeníci postaviť proti nesprávnostiam? Nemuseli aj oni počúvať rozličné falošné učenia, kým sa postavili na pevný základ a riekli: „Iný základ nemôže nikto položiť, než ten, ktorý je položený.“ Našu prvotnú vieru musíme zachovať až do konca.“ (Test. VIII. 296)

7. Ako budú pôsobiť búrky na cirkev, ktorá bude postavená na tomto základe? Mat. 7, 24. 25

„Aká bola slabá táto cirkev, keď Kristus riekol tieto slová! Iba hŕstka veriacich proti rozličnej moci zlého — a predsa sa nasledovníci Kristovi nemali báť. Postavení súc na skale jeho moci. nemohli byť premožení.“ (Desire 413.)

Stavebný materiál

8. Aké stavivo chce Boh použiť pri stavbe svojej cirkvi?

1. Kor. 3, 12

„Nesmierne krásna a nádherná bola stavba Šalamúnova a jeho spolupracovníkov na uctievanie Boha. Tento chrám bol naozaj vhodným obrazom živej cirkvi Božej na zemi, ktorá cez všetky veky verne stavala s Božským Majstrom... Kristus je základným kameňom tohto duchovného chrámu, na ktorom všetka stavba je postavená v duchovný chrám v Pánovi.“ (Proph. 36.)

9. Aký výsledok bude stavby z dreva, sena a strniska?

1. Kor. 3, 12b. 13

„Pavel a iní apoštolovia a všetci spravodliví, ktorí v tých dobách žili, mali podiel v stavbe tohoto chrámu. Stavba je však dosiaľ ešte nie dokončená. My, ktorí teraz žijeme, máme vykonať svoje dielo. Musíme klať na základ také stavivo, ktoré by vydržalo skúšku ohňom. Tým, ktorí stavajú, hovorí apoštol: „Akže zostane niečie dielo, ktoré postavil na základ, dostane mzdu; ale ak niečie dielo bude mať škodu, a on sám bude zachránený, ale tak, ako skrze oheň.“ (V. 14.)

15.) Kresťan, ktorý verne predkladá slová života, a mužov i ženy vodi na cesty bohabojnosti a pokoja, kladie na základ stavivo večne trvajúce a v Božom kráľovstve bude poctený ako múdry staviteľ.“ (E. G. W)

10. Aký iný obraz ukazuje vzťah Kristov k cirkvi? 1. Petr. 2, 3. 4; Izai. 28, 16

11. Čo sa stáva z kameňov z lomu sveta, keď sú položené na živý základ? 1. Petr, 2, 5

„Kristus, Ten pravý základ, je živým kameňom. Jeho život je udeľovaný všetkým, ktorí sú na ňom vystavení. I sami sa ako živé kamene budujte v duchovný chrám. Na ktorom celá stavba, príslušne zriadená rastie v chrám svätý v Pánovi. Kamenie tvorí jednotu so základom, keďže v celku je spoločný život. Nijaká búrka nemôže stavbu sboriť, lebo všetko, čo má život z Boha, aj s Ním vydrží všetko.“ (Myšl. 163.)

12. Kde boli pripravené kamene na stavbu chrámu Šalomúnovho? 1. Kráľ. 6, 7

„Táto stavba znázorňuje Boží chrám duchovný, ktorá zostáva zo staviva, pochádzajúceho z všetkých národov, jazykov, i ľudí, zo všetkých tried, vznešených i nízkych, bohatých i chudobných, vzdelaných i nevzdelaných. Nie je to nijaká mŕtva hmota, ktorá by sa musela pripravovať kladivom a dlátom. Sú to živé kamene, vylámané pravdou z lomu sveta. A ten veľký Staviteľ, Pán chrámu kreše a hľadá ich teraz a pripravuje pre tie miesta v jeho duchovnom chráme, ktoré im patria.“ (Svĕd. 127.)

13. Ako pôsobí Boh na ľudských srdciach, aby ich ako živé kamene mohol vsadiť do duchovného chrámu? Ján 3, 7. 8; Luk. 17, 20. 21

Boží príbytok

14. Kde si prial bývať Boh? 2. Mojž. 25, 8; 1. Kráľ 6, 11. 13

15. Kde chce Boh bývať teraz skrze Ducha svojho a zjavovať svoju slávu? Izai. 60, 1—3

„Boh obdaril svoju cirkev schopnosťami a požehnaním, aby svetu predstavovala jeho vlastnú povahu, jeho zákony, ktoré sú vyššie ako svetské, aby bola dokonalá. Jeho cirkev

má byť chrámom, postaveným podľa jeho obrazu... Cirkev obdarená spravodlivosťou Kristovou, je miestom, kde sa zjavuje bohatstvo jeho milosrdenstva, lásky i milosti. Výrok Ježišov v jeho modlitbe, aby láska Otcova k nám bola taká, ako aj láska k Nemu, Jednorodenému Synovi, aby sme vo večnosti boli s Otcom, Synom, je pre nebeské zástupy divom ako aj veľkou radosťou. Plnosť Ducha sv. má jeho cirkev obkľučovať ako ohnivá hradba, ktorú ani mocnosti pekla nepremôžu. Svoj ľud v čistote a v dokonalosti pokladá Kristus za odmenu svojho utrpenia, poníženia a lásky, ako doplnenie svojej slávy.“ (Test. to Min. 17—19.)

4. úkol — 26. ledna — Z. s. 16.44

Království Boží

Království milosti a slávy

1. Co by bylo jádrem poselství Jana Křtitele i Spasitele?
Mat. 3, 1. 2; 4, 17

„Ti, kdo jdou ke Kristu s přáním o jasnější poznání pravdy, také je obdrží; On jim rozvine tajemství království nebeského a srdce, které touží po poznání pravdy, pochopí tato tajemství. Světlo nebeské zazáří do chrámu duše a jiným bude zjevné jako světlo lampy na temné cestě.“ (E. G. W.)

2. Co Spasitel odpověděl na otázku farizeů o království Božím? Luk. 17, 20. 21

„Království Kristovo není zřizováno radou ani vládou lidskou, nýbrž působením Ducha na srdcích lidských. Kteříž přijali jej, dal jim moc státí se ditkami Božími, kteří věří ve jméno jeho, kteříž ne ze krve... ale z Boha zrozeni jsou. To jest jediná moc ku povznesení lidstva. Učením se a následováním zásad slova Božího může člověk přispět k dokonání tohoto díla.“ (Desire 509)

3. Oč mají křesťané prositi? Kdy jejich prosba bude vyslyšena? Mat. 6, 9. 10; 2. Tim. 4, 1

„Učedníci Kristovi hleděli vstříc brzkému příchodu království jeho slávy, ale Pán Ježíš, uče je této modlitbě, poukázal, že nyní ještě nepříjde. O jeho příchod měli se modliti

jako o něco v budoucnu. Tato modlitba však přece pro ně obsahovala zaslíbení; když se ve svém životě neměli dožítí příchodu tohoto království, příkaz Pána Ježíše, aby se za to modlili, byl jim důkazem, že jistě přijde v době určené. Království Boží zřizuje se nyní. Srdce, dříve plná hřichu a vzpoury, denně se oddávají jeho laskavému vedení. Ale království jeho slávy nebude úplně zřízeno před příchodem Kristovým na tuto zem. Království pak i panství a důstojnost královská pode vším nebem dána lidu svatých výsostí. Oni zdědí království jim připravené od ustanovení světa. Kristus sám převezme vládu a bude královati.“ (Myšlenky 121)

4. Kdo jest králem v tomto království? Jan 18, 37

5. Jak rozšířeno jest jeho království? Ž. 103., 19—22

„Jestliže věrně obděláváš vinici své duše, učiní tě Bůh svým spolupracovníkem a shledáš, že máš konati dílo nejenom sám sobě, ale také pro jiné. Když Kristus představuje církev jako vinici, neučí tím, abychom náš soucit a naše působení omezovali jenom na naše vlastní členy. Vinice Pána má býti rozšířena. Bůh si přeje, aby se rozšířila do všech končin světa. Když jsme od Boha poučeni a dostalo-li se nám jeho milosti, měli bychom jiné poučovat, jak se má zacházeti se vzácnými rostlinkami. Tak můžeme rozšířiti vinici Páně. Bůh čeká na důkazy naší víry, lásky a trpělivosti. (E. G. W.)

6. Kdo jsou poddaní tohoto království? Efez. 2, 19; Zjev. 14, 12; Dan. 7, 27

„Kdyby církev obléci chtěla roucho spravedlnosti Kristovy a vzdáti se všeho přizpůsobování se světu, přišel by jí den světla a slávy. Zaslíbení, daná jí od Boha, jsou pro všechny doby... Pravda zvítězí. I když zdánlivě byla někdy zdržena, přece pokračovala. Jestliže poselství Boží narazí na odpor, jest mu dána moc k většímu působení. V síle Boží raziti si bude cestu přes největší překážky.“ (E. G. W.)

7. Co Bůh zaslíbil v nové smlouvě? Či službou bude to dokonáno? Žid. 8, 10; Ezech. 36, 26. 27; 2. Kor. 3, 3

„Je-li do srdce vepsán zákon Boží, bude více poslouchati Boha než lidi. Boží lid, který jest poučen pravdou a podle

dobrého svědomí žije každým slovem Božím, zachovávatí bude zákon napsaný do srdce. Uznává přikázání Boží a podle nich žije. Zákon Boží jest mu největší moudrostí a mocí.“ (Test. I. 361)

8. Jak všichni věrní vážití si budou zákona Božího? Co to způsobí? Ž. 119, 97. 165, Řím. 3, 31

9. Jak se Kristus chová k zákonu svého Otce? Ž. 40, 7—9 Mat. 5, 17

Velikost zákona Božího

10. Oč máme vždy prosit a proč? Ž. 119, 18. 19

11. Co jest povinností všech lidí? Kaz. 12, 13. 14

„Bůh požaduje lásku a poslušnost od všech tvorů. V svém zákoně dal jim dokonalé pravidlo práva. Mnozí však zapomněli na svého Stvořitele a volili cestu svou vlastní. Na lásku, která je vyšší nad nebesa, odpověděli nepřátelstvím. Bůh však nemůže zmenšiti požadavky svého zákona, aby vyšel vstříc bezbožnému lidstvu; naproti tomu člověk ve své vlastní síle nemůže dosti učiniti požadavkům zákona. Tak jen víra v Krista dává hříšníkovi možnost k očištění od všech hříchů i sílu ku poslušenství zákona Stvořitelova.“ (E. G. W.)

Věčný trůn

12. Kde je trůn Boží? Ž. 11, 4; 99, 1

Ve svatyni svatých v pozemském stánku a později v chrámě byla truhla smlouvy. Do ni vložil Mojžíš zákon Boží. 5. Mojž. 10, 1—5. Nad zákonem byla slitovnice s dvěma zlatými cherubíny, kteří ji zakrývali svými křídly.

13. Co je základem trůnu Božího? Ž. 89, 15; 97, 2

14. Kde vládnouti bude Kristus v svém duchovním království? Iz. 57, 15; Efez. 3, 17

Uctívání

15. Kdo může požadovati úctu a klanění se? Ž. 100, 3. 4; Zjev. 4, 11

„Ačkoliv Bůh nebydlí v chrámech rukou lidskou udělaných, počti shromáždění svého lidu svou přítomností. Když se shromáždí, aby Jej hledali, své hříchy vyznávali a za sebe se modlili, zaslíbil, že přítomen bude svým Duchem. Ale všichni, kdož se shromažďují, musí odložití všecko zlé.“

Jestliže se nemodlí v duchu, v pravdě a svatosti, nic jim jejich shromáždění neprospívá. O takových modlitebnicích Pán praví: Lid tento přibližuje se ke mně ústy, ale srdcem svým daleko jest ode mne. Ale nadarmo mne cti.“ (Prop. a Kings 50).

16. Jak se máme k Bohu modlití? 2. 95, 1—3. 6; Jan 4, 23. 24

„Náboženství, které přichází od Boha, jest jediným náboženstvím, vedoucím k Bohu. Abychom správně mohli sloužiti Bohu, musíme být zrozeni z Ducha Božího. Srdce tím bude očištěno a mysl obnovena a nám vzejde nová možnost Boha poznati a Jež milovati. Právě uctívání jest ovoce působení Ducha svatého. Duchem zmocnění jsme k opravdové modlitbě a takové modlitby jsou Bohu příjemné. Kdekoli duše touží po Bohu, tam se zjevuje působení Ducha. Takové modlitebníky Bůh hledá a vyslyší. (Desive 189.)

„I jméno Boží má býti uctěno; nikdy nemá býti vyslovováno lehkomylně nebo bez rozmyšlení. Ani v modlitbě nemá býti často nebo zbytečně vyslovováno. Svaté a vznešené je jméno jeho. Když andělé je vysloví, zakrývají svou tvář. S jakou úctou vysloviti je máme my, padlí a hříšní lidé!“ (Education.)

5. úkol — 2. února — Z. s. 16. 55

Víra a poslušnost založeny na lásce

Stvoření a jeho památka

1. Jakými slovy prostými začíná Písmo svaté? 1. Mojž.

1, 1

2. Jak Bůh odůvodňoval ostříhání soboty, když oznamoval zákon na Sinai? 2. Mojž. 20. 8—11

3. Co je důvodem k uctívání Boha? Zjev. 4, 11

„Důležitým významem soboty jakožto památky stvoření jest, že stále připomíná pravý důvod, proč je nutné uctívati Boha — poněvadž On je Stvořitelem a my všichni jeho stvoření. Sobota tudíž tvoří přímo základ uctívání Boha, neboť vřipůsobivěji učí této božské pravdě, jako žádné jiné pří-
ni. Pravý základ Božího uctívání, ne pouze sedmého

dne, ale veškerého uctívání, nalézáme v rozdílu mezi Stvořitelem a jeho tvory. Tato veliká skutečnost nikdy nezvedne a nesmí být zapomenuta. Aby tato pravda vždy žila v myslích lidských, zřídil Bůh v ráji sobotu; a pokud tato skutečnost, že On jest naším Stvořitelem, bude důvodem jeho uctívání, potud bude sobota jeho znamením a památkou... (Spor 267).

4. Jaké poselství má být zvěstováno v době, kdy spolu zápasí učení o vývoji a stvoření? Zjev. 14, 6. 7

Skutek víry

5. Komu se stal Abraham příkladem svým skutkem víry? Gal. 3, 6—9; Jak. 2, 21—23

6. Jak Pán zkoušel Abrahama, než jej tak pocítil? 1. Mojž. 22, 1. 2

„Slova rozkazu musela srdce otcovské naplniti úzkostí. Izák byl světlem domova, útěchou stáří a především zaslíbeným dědicem. Kdyby takovýto syn zahynul nehodou nebo nemocí, něžné srdce otcovo bylo by zlomeno, jeho bílá hlava sklonila by se zármutkem; ale jemu bylo přikázáno, aby vlastní rukou prolil krev syna. Připadalo mu to jako hrozná nemožnost.“ (Patr. a pror. 140)

7. Jak se Abraham choval k rozkazu Božímu? 1. Mojž. 22, 3

8. Co pravil služebník, když přišli k místu obětnímu? Co se stalo na hoře? V. 5. 9. 10

„Když Abraham přišel na místo, zřídil oltář. Izák se poslušně podrobil. Tak se stal účasten víry otcovy.“ „A nyní promluvena byla poslední slova lásky, vyroněny poslední slzy a poslední objetí.“ (Patr. 145)

9. Jakou nadějí víry zmocněn byl k tomu Abraham? Žid. 11, 17—19

„Jako Abraham s Izákem cestou na horu mluvili o oběti, která měla být přinesena, tak Ježíš z Betlema až na Golgotu byl ve společenství se svým Otcem a při tom nesl na svém srdci kříž, jako Izák dříví k zápalné oběti.“ (Urquart).

Boží láska

10. Co je nejpřednější vlastností Boží lásky?

TEOLOGICKÝ SEM
Církev adventistů
V Sázavě
K N I H O V Ě

příkázáních je shrnut zákon Boží? 1. Jan. 4, 8. 16; Mat. 22, 36—40

„Jelikož zákon lásky jest základem vlády Boží, tudíž štěstí všech bytostí rozumem obdařených závisí na dokonalé shodě s jeho velikými zásadami spravedlnosti. Od všech tvorů požaduje Bůh službu lásky, službu, vyvěrající z ocenění jeho povahy. Nemá zalíbení v poslušnosti vynucené a všem dává svobodnou vůli, aby mohli sloužiti z ochoty.“ (Patr. 28)

11. Jak se staneme účastníky lásky Boží? Co ona pro nás učiní? Řím. 5, 5

„Láska přicházející od Krista, jest silou obživující. Působí na mozek, srdce i nervy a všechny síly povzbuzuje k nové činnosti. Poznání jeho lásky osvobozuje od viny, zármutku, úzkosti i starostí, které jinak člověka tisní. Místo nich přichází pokoj.“ (E. G. W.)

12. Co je hlavním cílem zákona? 1. Tim. 1, 5

Láska bratrská.

13. Co bude mezi členy církve, když zákon jest napsán do srdce i mysli? Jan 13, 34; 1. Jan. 4, 21

„Dokonalost osobité povahy křesťanské jest dosažena, jestliže v nitru věřících jest ustavičná pohnutka jiným sloužiti a je obšťastniti. Tak se mohou státí vůní života k životu a Bůh může požehnati jejich práci. — Nejlepší dar, jaký nám Otec nebeský může dáti, jest schopnost milovati Boha nade všechno a bližního jako sebe. Láska není výsledkem náhlého pohnutí; je to božská zásada, trvající síla. Neposvěcené srdce nemůže ji prokázati. Lze ji naléztí jenom v srdci, kde vládne Kristus. My milujeme Jej, neboť On prve miloval nás. Láska jest vůdčí pohnutkou všeho konání srdce, obnoveného milostí Boží. Mění povahu, opanovává a zušlechťuje všeliké úsilí. Jestliže této lásce dáme místo v srdci, zpříjemní život a ušlechťující vliv šíří v celém okolí.“

14. Kde zůstáváme, jestliže opravdu nemilujeme bratří? 1. Jan. 3, 14; 4, 20

15. Jaké požehnání přináší pravá láska? Jan 17, 21—33

„Dejme tomu, že Kristus přebýval by v každém srdci a ze sborů vypuzeno by bylo všeliké sobectví; jaký následek by

to mělo? Bylo by lze viděti soulad, sjednocení a lásku bratrskou, jako v první církvi, kterou založil Kristus. Všude bylo lze viděti činnost těchto křesťanů. Celá církev by vzplála k oslavení Božímu. Každý by přinášel na oltář ovoce svého sebezapření. Všichni by vyhledávali nový způsob užitečnosti a přiblížení se k hříšníkům, aby byli zachráněni od věčného zahynutí. (Test. V. 206).

6. úloha: — 9. februára — Z. s. 17.07

Zriadenie a poriadok cirkvi

Boží poriadok

1. Aký poriadok má byť v cirkvi? 1. Kor. 14, 40. 33

„Boh je Bohom poriadku. Od všetkých svojich nasledovníkov očakáva, že budú všetko konať podľa poriadku. Všetci musia mať jasnú predstavu o Božom diele.“ (Test. 27.)

2. Aké sú daktore z predností organizácie? Neh. 4, 13—16; Mar. 6, 35—41

„Dietky Božie majú sa nielen vo viere modliť, lež aj pilne a opatrne pôsobiť. Často sa stretávajú s ťažkosťmi a sami bývajú prekážkou, nie súc dosť opatrní a múdri v domnienke, že to s náboženstvom nemá nič spoločného.“ (Proph. 633)

„Církev Kristova je v ustavičnom nebezpečenstvo. Satan sa pokúša zničiť ľud Boží; preto nemožno spoliehať na mienenie alebo úsudok ľudí. Kristus sjednotil svojich nasledovníkov v cirkvi, kde je poriadok a kázeň, vspolok sú si poddaní a druhých za poctivejších od seba pokladajúci. Ku zdaru cirkvi je potrebné sjednotenie a dôvery. Ako by mohla byť církev bezpečná v hodine nebezpečenstva, keby každý člen cítil sa voľným a nezávislým ísť svojou cestou, bez pohľadu na iného? Církev môže obstáť a vzrastať iba pri sjednotenom pôsobení a dôvere svojich členov.“ (Test III. 445.)

3. Akú radu dostal Mojžiš o zriadení cirkvi na púšti?

2. Mojž. 18, 17—22

Telo obrazom cirkvi

4. Akým obrazom je církev predstavená? Efež. 1, 22. 23;

1. Kor. 12, 12. 27

5. Ako sa možno stať údom tela Kristovho? Skut. 2, 38. 39

6. Kto je hlavou tohto tela? Kol. 1, 18; Efež. 1, 22

7. Ako úzko sú spolu spojené údy tela? Efež. 4, 15. 16

„Pri stvorení človeka zjavil sa Stvoriteľ ako osobný Boh. Keď učinil človeka na svoj obraz, nestačilo, že bol dokonalý postavou. Bolo treba aj života. Toho sa mu dostalo vdýchnutím života. Takto nastala všeobecná činnosť ľudského tela. Človek sa stal živou dušou, rozumnou bytnosťou. Slovo, skrze ktoré Boh stvoril človeka a obdaril rozumom i slobodnou vôľou, bol Kristus... Boh chce, aby človek, ako koruna stvorenia vyjadroval jeho myšlienky a zjavoval jeho slávu. To však neopravňuje človeka, aby sa sám učinil Bohom.“ (E. G. W.)

„Kresťan má byť spojený s kresťanom, sbor so sborom; ľudský nástroj má spolupôsobiť s Božským, každá sila musí byť podrobená Duchu svätému: všetci spoločne majú niesť svetu radostné posolstvo o milosti Božej.“ (E. G. W.)

8. Aké miesto zaujímajú údy v tele? Koľko údov je treba?
1. Kor. 12, 18. 21

9. Čo Pán žiada od cirkvi? 1. Kor. 12, 25; 1, 10

10. Čo spája údy dovedna? 1. Kor. 12, 25b. 26

Vzrast

11. Aký vysoký stupeň má cirkev dosiahnuť? Efež. 4, 11—13

12. Ako to možno dosiahnuť? V. 15. 16; 2. Petr. 3, 18

13. Čo treba k duchovnému vzrastu? 1. Petr. 2, 2; Ján 6, 63. 33

„Podobne ako je tomu so životom, je tak aj s vzrastom. Iba Boh pôsobí, že púčok rozkvitá a kvet dozrieva v ovocie. Mocou Božou prináša semeno, najprv bylinu, potom klas, potom plné obilie v klase... Rastliny a kvetiny nerastú z vlastnej sily alebo z vlastného popudu, lež prijatím toho, čo im Boh dal k životu. Ako dieťaťko nemôže z vlastnej vôle a sily pridať svojej dĺžke ani jediného milimetra, priam tak ani my si vlastným pričineným alebo starosťmi nemôžeme za-

„Aby synové naši byli jako
šlípkové zdárně rostoucí v
mladosti své, a dcery naše
jako uhelní kamenové, tesané
ku podobnosti chrámu“.

E. G. White.

Výchova^{*)}

ZDROJ A ÚČEL PRAVÉ VÝCHOVY.

„Umění svatých —
— rozumnost“

„Přivykejž
choditi — s Ním“

Naše pojmy výchovy jsou příliš obmezené a příliš nízké. Jest třeba obsáhlejšího cíle a vyššího účelu. Pravá výchova znamená více než pokračování jistého směru studia. Znamená více, nežli jen přípravu pro život, který nyní jest. Ona má co činiti s celou bytostí a celým obdobím člověku možného trvání. Je souladným rozvojem tělesných, duševních a duchovních sil. Přípravuje žáka pro radost služby v tomto světě, a pro tu vyšší radost mohutnější služby ve světě budoucím.

Zdroj takovéto výchovy je nám ukázán v těch Slovech Pisma Svatého, jež poukazují k Nekonečnému: „V Něm jsou skryti všickni pokladové moudrosti.“^{**)} „jehož jest rada a rozumnost“^{***)}

Svět měl své veliké učitelé, muže obrovského nadání a rozsáhlých znalostí, muže, jejichž výroky podněcovaly mysl, a odhalily širá pole vědění. A tito mužové byli ctěni,

*) Články: 1. **) 1. Kol. 2, 3, 5, 2, ***) Job. 12, 13.

jako vůdcové a dobrodinci svého pokolení; — avšak tu je JEDEN, který stojí výše než oni. Můžeme sledovati dráhu učitelů světa, kam až lidské zprávy sahají zpět; avšak světlo bylo daleko před ní. Jako měsíc a hvězdy naši sluneční soustavy svítí odrazem světla slunečního, tak, pokud jejich nauka je pravdivou, odrážejí nám velicí světoví myslitelé paprsky Slunce Spravedlnosti. Každý kmit myšlenky, každý záblesk nadání, — jest od Světla světa.

V těchto dnech mluví se mnoho o tom, co se týká způsobu a významu „vyššího vzdělání“. Pravá „vyšší výchova“*) jest ta, jež se sdílí s Tím, u Něhož „moudrost a síla“**); z Jehož úst „umění a opatrnost“.**)

Ve známosti Boží, všechna pravá věda a skutečný rozvoj, mají svůj původ. Kamkoliv se obrátíme v tělesné, duševní nebo duchovní oblasti; v cokoliv popatříme, krom zkázy hříchu, je zjevena tato moudrost. Ať sledujeme kterýkoliv směr výzkumu, s upřímnou snahou — dojiti pravdy, přicházíme do styku s neviditelnou, mocnou Inteligencí, která pracuje ve všem a vším. Lidská mysl přichází do spojení s myslí Boží, konečné s Nekonečným. Účinek a vliv takového spojení na tělo mysl a duši jest nade všechno.

V tomto obecnství jest objevena nejvyšší výchova. Je to Boží — vlastní způsob rozvoje. „Přivykejž medle s Ním choditi,“***) jest Jeho poselství k lidem. Způsob naznačený v těchto slovech, byl způsob sledovaný ve výchově otce našeho rodu. Když Adam ve slávě bezhříšného lidství byl v ráji, byl tam proto, že ho poučoval Bůh.

Abychom srozuměli, co je obsaženo v díle výchovy, potřebujeme uvážiti nejen přirozenost člověka, ale i záměr Boží v jeho stvoření. Potřebujeme uvážiti také změnu v okolnostech, příchodem poznání zla, a Boží plán pro již se naplňující slavný účel ve výchově lidského rodu.

Když Adam vyšel z ruky Stvořitelovy, nesl ve své tělesné, duševní a duchovní přirozenosti, — podobu svého Učinitele.

*) Job. 12, 13. **) Přísl. 2, 6. ***) Job. 22, 21.

„I stvořil Bůh člověka k obrazu svému,**) a bylo to Jeho úmyslem čím dále byl by člověk živ, aby mohl tím plněji zjevovati tuto podobu, tím plněji zrcadlit slávu Stvořitele. Všechno jeho nadání bylo schopno rozvoje, jeho schopnost a svěžest měla postupně vzrůstat. Rozsáhlá byla oblast věnovaná jejich cvičení; slavné pole otevřené jejich zkoumání. Tajemství viditelného vesmíru — „a jiné divy Dokonalého v uměních“**) — vítaly studium člověka. Tvář v tvář, spojení srdce k srdci Učinitele bylo jeho vysokou předností. Zůstal-li by loyální k Bohu, vše bývalo by bylo jeho provždy. Po věky věčnosti mohl pokračovati v získávání nových pokladů vědění, objevovati čerstvá zřídla štěstí, a získati jasnější a jasnější pojmy o moudrosti, moci a lásce Boží.

Byl by víc a dokonaleji splnil účel svého stvoření, více a dokonaleji zjevoval slávu Stvořitele.

Ale stvoření neposlušností propadlo. Božská podoba byla zmařena hříchem, a téměř setřena. Tělesné síly člověka byly zeslabeny, jeho duševní schopnosti zmenšeny a jeho duchovní hledí zakaleno. Stal se předmětem smrti. Ašvak lidská rodina nebyla opuštěna bez naděje. Nekonečnou láskou a milostí byl promyšlen plán spasení, a povolen život zkoušky. Obnoviti v člověku obraz jeho Učinitele, přivéstí ho k dokonalosti, ve které byl stvořen, podpořiti rozvoj těla, mysle a duše, aby božský záměr v jeho stvoření mohl býti uskutečněn, — to mělo býti dílo vykoupení. Toto jest předmět výchovy — velký úmysl života.

Láska, základ stvoření a vykoupení, je základem pravé výchovy. Toto je zjevné v zákoně, který Bůh dal, jako pravidlo života. První, veliké přikázání je, „Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého a ze vši duše své, a ze vši síly své, i ze vši mysli své.“ Milovati Jeho, Toho nekonečného, vševědoucího — celou silou mysli a srdce, znamená nejvyšší rozvoj každé schopnosti. Znamená to, že v celé bytosti — v těle, mysli a duši — má býti obnoven Boží obraz.

Podobné prvnímu je druhé přikázání, — „Milovati budeš bližního svého, jako sebe samého“. Zákon lásky volá po

*) 1. M. 1. 27. **) Job. 37. 15.

vzdání těla, mysle i duše, službě Bohu a bližním. A tato služba činící nás požehnáním jiným, přináší největší požehnání — nám samotným. Všechn pravý rozvoj podléhá nezištnosti. Nesobeckou službou dostává se nám nejvyššího vzdělání každé schopnosti. Plněji a plněji se stáváme účastníky Božské přirozenosti. Jsme způsobili pro nebe, neb přijímáme nebe do svých srdcí.

Poněvadž Bůh je zdrojem všeho pravého poznání, je, jak jsme viděli, prvním předmětem výchovy, vésti naše myšlení — k Jeho vlastnímu zjevení sama sebe. Adam a Eva získávali poznání přímým stykem s Bohem; a učili se o Něm v Jeho díle. Všechny stvořené věci, ve své původní dokonalosti byly výrazem myšlenky Boží. Adamovi a Evě oplývala příroda božskou moudrostí. Avšak přestoupením byl člověk odříznut od poznávání Boha přímým stykem, a do značné míry, i Jeho dílem. Země zohyzděná a poskvrněná hříchem, zrcadlí, avšak kalně, Stvořitelovu slávu. Je pravda, že účel Jeho vyučování není škrtnut. Na každé stránce obrovského svazku o Jeho tvůrčích dílech může být stopován Jeho rukopis. Příroda doposud mluví o svém Stvořiteli. Avšak tyto projevy jsou částečné a nedokonalé. A ve svém padlém stavu, se zeslabenou silou a omezeným hledím, jsme neschopni řádného objasnění. Potřebujeme plnější zjevení Jeho sama, jež Bůh dal ve svém psaném slově.

Písmo svaté je nejdokonalejším vzorem pravdy, a jako takovému — má býti dáno ve výchově nejvyšší místo. Aby byla získána výchova, hodná toho jména, musíme přijmouti poznání Boha, Stvořitele, a Krista, Vykupitele, jak jsou zjeveni ve svatém slově.

Každá lidská bytost, stvořená k podobě Boží, jest vybavena mocí, příbuznou Stvořitelově, — osobnost, a schopnost myšlení a konání. Lidé, ve kterých tato moc jest rozvinuta, jsou ti, kteří nesou odpovědnosti, kteří jsou vedoucí podniky, a kteří ovlivňují charakter. To je dílo pravé výchovy, rozvinouti tuto sílu; cvičiti mládež — býti mysliteli, a ne již více předavateli myšlenek jiných lidí. Na místo omezení svého studia na to, co lidé napsali, nebo řekli; nechť jsou studenti — žáci vedeni ke zdroji pravdy, k rozlehlým polím,

otevřeným ke zkoumání v přírodě a zjevení. Necht' uvažují velké skutečnosti povinnosti, úkolu a služby; a mysl bude mohutnět a silit. Namísto vychovaných slabochů budou moci vychovávací ústavy vysílati lidi pevné v myšlení i činu; lidi, kteří jsou mistry, a ne otroky okolností; lidi, jež mají obsáhlou mysl, jasnost myšlenek a odvahu svého přesvědčení.

Takováto výchova prokáže více nežli duševní kázeň a více než tělesné cvičení. Silí charakter, takže pravda a přímost nejsou obětovány sobecké žádosti nebo světské ctižádosti. Ona upevňuje mysl proti zlému. Namísto býti pánem nějaké vášně, získávající ničící moc; každé hnutí a žádost jsou uváděny do souladu s velkými zásadami práva. Jakmile se usídlila dokonalost Jeho charakteru, mysl je obnovena a duše znovustvořena k podobě Boží.

Která výchova může býti vyšší, než tato? Co se jí hodnotou vyrovná?

„Nedává se zlata čistého za ni,
aniž odváženo bývá stříbro za směnu její.
Nemůže býti ceněna za zlato z Ofir,
ani za onychin drahý a zafir.*)
Nevyrovná se jí zlato ani drahý kámen,
aniž směněna býti může za nádobu z rzyiho zlata.
Korálů pak a perel se nepřipomíná;
nebo nabytí moudrosti dražší jest nad klenoty.“

Vyšší, než nejzazší lidská myšlenka může dosáhnout, je Boží ideál pro jeho dítky. Božství — bohupodobnost — je meta, jež má být dosažena. Před žákem se tu otvírá stezka postupujícího pokroku. Má předmět, jehož dosíci; vzor, jehož má docílit; to zahrnuje všechno dobré, čisté a vznešené. Bude činiti pokroky jak daleko a jak rychle je to jen možné — v každém odvětví opravdového poznání. Jeho úsilí bude směřovati k předmětům mnohem vyšším než k pouhému sobectví a pomíjejícím zájmům, jako vyšší jsou nebesa než země.

Ten, kdo spolupracuje s božským záměrem, sdělujíc mládeži poznání Boha a utvářejíc povahu v souladu s Boží, koná vysoké a vznešené dílo. Když vzbudí touhu po dosa-

*) Job. 28, 15—18.

žení Božího ideálu, zavádí výchovu, jež je tak vysoká jako nebe a tak rozsáhlá jako vesmír; výchova, jež nemůže být dovršena v tomto životě, avšak bude pokračovati v životě příštím. Výchova, která zaručuje zdárnému žáku průvodní list z přípravné školy země ke stupni vyššímu — škole nebes.

3. POZNÁNÍ DOBRÉHO A ZLEHO.

„Když odmítli Boha ve své vědě —
bylo jejich nesmyslné srdce zatemněno.“

Třebas byli naši první rodiče nevinní a svatí, nebyli postaveni mimo možnost nesprávného konání. Bůh byl by býval mohl stvořiti je bez schopnosti přestoupiti Jeho požadavky; avšak v tom případě tu nemohlo býti rozvoje charakteru, jejich služba by nebyla dobrovolná, ale vynucená. Dal jim tedy moc volby, — moc poddati se nebo vzepřiti poslušnosti. A dříve, nežli mohli obdržeti plnost požehnání, jež toužil jim uděliti, jejich láska a věrnost musela býti zkušena.

V zahradě Eden byl „strom vědění dobrého a zlého...“ I zapověděl Hospodin Bůh člověku, řka: „Z každého stromu rajskeho svobodně jísti budeš; ale ze stromu vědění dobrého a zlého nejez.“ Byla to vůle Boží, aby Adam a Eva nepoznali zlo. Poznání dobrého bylo jim svobodně darováno; ale poznání zla, — hříchu a jeho následků, znavující lopoty, úzkostlivé starosti, zklamání a žalu, bolesti a smrti, — to bylo v lásce zadrženo.

Poněvadž Bůh toužil po dobrém pro člověka, satan žádal jeho zničení. Když Eva, nedbajíc výstrahy Páně o zakázaném stromu, odvážila se mu přiblížiti — přišla do styku se svým nepřitelem. Její vzbuzený zájem a zvědavost vedly k popření slova Božího, a k vlichocení se nedůvěry o Jeho moudrosti a dobrotě. K odkazu ženy stran stromu vědění, „řekl Bůh, nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli,“ dává pokušitel odpověď: „Nikoli, nezemřete smrtí! Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, vědouce — dobré i zlé.“

Satan dychtil, aby způsobil zdání, že toto poznání dobrého smíšeného se zlým, by bylo požehnáním, a že jim Bůh, záповědí bráti z plodů stromu, zadržuje veliké dobro. Dovožoval, že, pro jeho úžasné vlastnictví a jeho úžasnou schopnost ke sdílení moudrosti a moci Bůh zakázal jeho se dotknouti; a že se takto snažil zabránit jim dosažení vznešenějšího rozvoje a nalezení většího štěstí. Prohlašoval, že on sám jedl ze zakázaného plodu, a jako výsledek dosáhl schopnosti řeči; a kdyby oni také z něho jedli, dosáhli by mnohem vznešenější oblasti jsoucnosti, a vstoupili na volné pole poznání. Opovážil se i tvrdit, že získal velkého dobra, požíváním ze zakázaného stromu, nedopustil, aby vyšlo na jevo, že přestoupením se stal vyvrhelem nebes. Zde byl klam, tak skrytý pod rouškou zdánlivé pravdy, že Eva, oblouzená, polichocená a podvedená, neprohlédla podvod. Žádala co Bůh zapověděl, nedůvěřovala Jeho moudrosti. Odhodila od sebe viru, klíč vědění.

Když Eva viděla, „že dobrý jest strom k jídlu i příjemný očima, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla“. Na chuť byl příjemný, a když jedla, zdálo se jí, že cítí oživující sílu, a domnívala se, že vstupuje ve vyšší stav bytí. Sama přestoupivši, stala se pokušitelem svému manželovi, „a on jedl“.

„Otevrou se oči vaše,“ pravil nepřítel; „a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé.“ Jejich oči byly vskutku otevřeny; avšak, jak temné otevření! Poznání zla, kletby hříchu, bylo vše, čeho přestupníci dosáhli. Nebylo nic jedovatého v plodu samotném, a hřích nebyl pouze v podlehnutí chuti. Byla to nedůvěra v Boží dobrotu, popření Jeho slova, a zavržení Jeho autority, co učinilo naše první rodiče přestupníky, a co přineslo na svět — poznání zla. Toto bylo to, co otevřelo dveře všem druhům podvodů a bludů.

Člověk ztratil vše, poněvadž volil poslouchati raději svědce než Toho, který jest Pravda, který sám má moudrost nejvyšší. Smísením zla s dobrem, jeho mysl se stala zmatečnou, a jeho duchovní a duševní síly byly omráčeny. Nemohl si déle vážit dobra, jež Bůh tak svobodně poskytoval.

Adam a Eva zvolili známost zla; a kdyby někdy měli

získati zpět postavení, jež ztratili, musí je získati za nepříznivých podmínek, jež na sebe uvrhli. Dále již v Edenu přebývati neměli, poněvadž je při jejich dokonalosti nemohl učiti lekci, jež byly pro ně nyní podstatné k učení. V nevýslovném zármutku loučili se se svým skvostným okolím, a dali se ven, aby přebývali na zemi, kde spočívala kletba hříchu.

Adamovi Bůh řekl: „Že jsi uposlechl hlasu ženy své, a jedl jsi ze stromu toho, kterýžt jsem zapověděl, řka: Nebudeš jísti z něho; zlořečená země pro tebe, s bolestí jísti budeš z ní po všechny dny života svého. Trní a bodláčí tobě ploditi bude, i budeš jísti byliny polní. V potu tváři své chléb jísti budeš, dokavad se nenavrátiš do země, poněvadž jsi z ní vzat. Nebo prach jsi a v prach se navrátiš.“

Ačkoliv země byla porušena kletbou, příroda byla stále lidskou učebnicí. Nemohla nyní představovati pouze dobro, poněvadž zlo bylo přítomno všude, ničíc zemi, moře a vzduch svým poskvřňujícím dotekem. Kde jednou byl vepsán pouze charakter Boží, známost dobra; byl nyní vepsán také charakter satanův, známost zla. Od přírody, jež nyní zjevovala poznání dobra a zla, měl člověk postupně přijímati varování z výsledků hříchu.

Ve vadnoucí květině a padajícím listu osvědčoval si Adam se svou společnicí první známky zkázy. Živě jim přicházela na mysl ta krutá skutečnost, že vše živé musí zemřít. Dokonce vzduch, na kterém závisel jejich život, skrýval símě smrti.

Stále také vzpomínali ztraceného panství. Mezi nižšími stvořeními stál Adam, jako král, a pokud setrval ve věrnosti k Bohu, všechna příroda uznávala jeho vládu; nyní panství bylo ztraceno. Duch vzpoury, jemuž on sám dal přístup, rozšířil se mezi vším živoucím stvořením. Takže nejenom život člověka, ale přirozenost šelem, lesních stromů, polní trávy, samotný vzduch, který dýchal — vše vyprávnělo smutné naučení z poznání zla.

Avšak člověk nebyl zanechán v následcích zla, jež vyvolil. V rozsudku vysloveném nad satanem byl dán náznak vykoupení. „Nad to, nepřítelství položím mezi tebou a mezi

ženou," pravil Bůh, „i mezi semenem tvým i semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.“ Tento rozsudek vyřčený v sluch našich prvních rodičů, byl jim příslibem. Dříve nežli slyšeli o trní a bodláči, o lopocení a starostech, jež musí býti jejich údělem; nebo o prachu, do kterého se musí vrátit; naslouchali slovům, jež nemohla pochybiti, dáním naděje. Vše, co bylo ztraceno podlehnutím satanu, mohlo být znovu získáno skrze Krista.

Tento náznak opětuje nám také příroda. Ačkoli porušena hříchem, nemluví jenom o stvoření, ale i o vykoupení. Byť nesla svědectví kletbě v patrných známkách zkázy, je dosud bohatá a krásná v darech životodárné moci. Stromy shazují svoje listy, jenom, aby se oděly svěžejší zelení; květiny hynou, aby vypučely v nové kráse; a v každém projevu stvořitelské moci, je obsaženo ujištění, že můžeme býti znovustvořeni „ve spravedlnosti a svatosti pravdy.“ Tak ty samé předměty a úkazy v přírodě, jež přivádí tak živě do naší mysle naši velkou ztrátu, stávají se nám posly naděje.

Kam až sahá zlo, je též slyšán hlas našeho otce, velící dítkám spatřovati přirozenost hříchu v jeho výsledcích, vyzývající je k opuštění zla, a zvoucí k přijetí dobrého.

Příklady.

„Nebo kteréžkoli věci napsány jsou, k našemu naučení napsány jsou...“

5. VÝCHOVA IZRAELE.

„Hospodin sám vedl jej, vyučil jej, a ostříhal ho, jako zřítelnice oka svého.“ 5. Mojž. 32, 10.

Způsob výchovy ustanovený v ráji soustřeďoval se v rodině. Adam je „synem Božím“, a bylo to od jejich Otce, když se dětem Nejvyššího dostalo poučení. Jejich škola byla v nejprísnějším slova smyslu rodinnou.

V božské osnově výchovy přizpůsobené lidským podmín-

kámu po pádu, stojí Kristus jako představitel Otce, spojovací článek mezi Bohem a člověkem; je velkým učitelem lidského pokolení. A On určil, že muž a žena mají být Jeho představiteli. Rodina byla škola a rodiče byli učiteli.

Výchova soustřeďující se v rodině byla to, co převládalo ve dnech patriarchů. Pro školy takto ustavené Bůh připravil nejvýhodnější podmínky pro rozvoj povahy. Lid, který byl pod Jeho řízením, již prováděl plán života, který On ustanovil na počátku. Ti, kteří odešli od Boha, stavěli pro sebe města a shromažďující se v nich, honosících se pýchou, nádhrou a nečestí, jež činí dnešní města pýchou světa a jeho kletbou. Ale lidé, kteří se pevně drželi Božích pravidel života, bydleli mezi poli a horami. Byli oráči půdy, pečovali o stáda skotů a bravu; a v tomto volném, nezávislém životě, s jeho příležitostmi pro práci, studium a přemýšlení, poučovali se o Bohu a poučovali své děti o Jeho díle a cestách.

Toto byl způsob výchovy, který Bůh si přál zavést v Izraeli. Avšak z Egypta tu bylo málo z Izraelitů připravených, aby byli spolupracovníky s Ním ve cvičení svých dětí. Rodiče samotni potřebovali poučení a kázně. Svědkové celoživotního otroctví byli neteční, necvičení a pokoření. Měli malou známost Boha i malou víru v Něho. Byli zmateni falešným učením a porušení stálým stykem s pohanstvím. Bůh toužil, aby je pozvedl k vyšší mravní úrovni; a za tím cílem hleděl jim dáti známost o Sobě.

Ve svém zacházení s poutníky v poušti, ve všech jejich pochodech sem a tam, v jejich vystavení hladu, žízní a útrapám, v jejich nebezpečí od pohanských nepřátel a v projevu své prozřetelnosti k jejich vysvobození, Bůh chtěl slíbiti jejich víru zjevováním jim moci, jež nepřetržitě pracovala pro jejich dobré. A naučiv je důvěřovati Jeho lásce a moci, bylo Jeho úmyslem předložit jim v předpisech svého zákona vzor charakteru, ke kterému je svou milostí chtěl dovésti.

Cenné byly úkoly, jimž se Izrael učil během pobytu při Sinaji. To bylo období zvláštního školení pro dědictví Kánnu. A jejich okolí zde bylo příznivé pro dovršení Božího

úmyslu. Na vrcholu Sinaje zastěhujícím plan, kde na postavil své stany, spočíval sloup oblakový, který byl vůdcem jejich putování. Sloup ohnivý v noci je ujišťoval o božské ochraně; a zatím, co je obepínal spánek — chléb nebes padal jemně na jejich ležení. Na všech stranách pustina, rozeklané vrcholy ve své tajemné velebnosti mluvily o věčném trvání a vznešenosti. Člověk musil tu cítit svoji nevědomost a křehkost, v přítomnosti Toho, který „zvážil na váze hory a pahrbky na závaží“. Zde, v projevu své slávy, se Bůh snažil vtisknouti Izraelovi svatost svého charakteru a svých požadavků a neobyčejnou trestuhodnost přestoupení.

Ale lid byl lenivý, cituprázdňý k naučením. Jak. byli v Egyptě zvyklí na hmotnou představu Božství, a to nejvíce ponižujícího způsobu, bylo pro ně nesnadné pochopiti jsoucnost a charakter Neviditelného. V útrpnosti nad jejich slabostí dal jim Bůh znamení své přítomnosti. „I udělajíť mi svatyni,“ pravil. „abych bydlil uprostřed nich.“

V budování svatyně, jako místa přebývání Božího, byl Mojžiš veden učiniti všecky věci v souhlase se vzorem v nebesích. Bůh povolal ho na horu a ukázal mu věci nebeské a dle nich byl zřízen svatostánek se vším, co k němu příslušelo.

Tak Izraeli, jehož chtěl učinit místem svého přebývání, zjevil svůj slavný ideál charakteru. Vzor byl ukázán na hoře, když jim byl se Sinai dán zákon, a když Bůh míjel Mojžiše a prohlásil: „Hospodin, Hospodin, Bůh silný, litostrlivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě.“

Avšak k dosažení tohoto ideálu byli sami v sobě bezmocní. Zjevení na Sinaji mělo jim vštípití jejich bídu a bezmocnost. Jiná byla úloha svatostánku, jehož obětní službou učen byl předmět odpuštění hříchů a moc poslušnosti Spasitele k životu.

Skrzo Krista měl býti splněn účel, pro který byl stánek svatyně symbolem — ta velebná budova, její stěny ze třpytivého zlata, zrcadlicího se v barvách duhy opony s vetkanými cherubíny, vůně věčně hořícího kadidla pronikající vše, kněží odění neposkvrněnými bílými rouchy a ve hlubo-

kém tajemství vnitřního místa nad slitovnicí mezi postavami skloněných, uctívajících andělů — sláva Nejsvětějšího. Bůh chtěl, aby Jeho lid četl ve všem Jeho úmysl s lidskou duší. Byl to tentýž úmysl, dlouho poté předložený apoštolem Pavlem, mluvícím skrze ducha svatého.

„Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás přebývá? Jestliže kdo chrámu Božího poškrábá, tohož zatratí Bůh; neboť chrám Boží svatý jest, jenž jste vy.“

V přípravě svatyně byla Izraeli udělena velická přednost a pocta; a velická také byla odpovědnost. Stavba překonávající se nádheru, vyžadující pro své zhotovení nejvzácnější materiál a nejvyšší umělecký důmysl, měla býti zřízena v poušti, lidem právě vymaněným z otroctví. Zdálo se to úžasným úkolem. Leč Ten, který dal plán stavby, stál ruče a jsa ochoten spolupracovati se staviteli.

„I mluvil Hospodin k Mojžíšovi řka: Hle, povolal jsem ze jména Bezelele, syna Uri, syny Hur, z pokolení Judova. A naplnil jsem ho Duchem Božím, moudrostí a rozumností, i uměním všelijakého řemesla... A aj, já přidal jsem jemu Aholiaba, syna Achisamechova, z pokolení Dan. A v srdci každého vtipného složil jsem moudrost, aby spravili vše, což jsem přikázal tobě.“

Co to bylo za průmyslovou školu v pustinách, mající za své vedoucí Krista a Jeho anděly!

Na zřízení svatyně a jejího vybavení všecken lid měl spolupracovati. Tu byla práce pro mozek a ruku. Bylo zapotřebí velké rozmanitosti látek a všichni byli vyzváni k příspěvku, jak je jejich vlastní srdce ponoukala.

Tak v práci i v dávání byli učeni spolupráci s Bohem a jeden s druhým. A měli spolupracovati také v přípravě duchovní stavby — Božího chrámu v duši.

Od začátku cestování z Egypta byly dávány úkoly pro jejich výcvik a kázeň. Ba dříve než opustili Egypt, byla zřízena dočasná organizace a lid byl uspořádán ve skupiny pod ustanovenými vedoucími. U Sinaje byla doplněna zřízení organizace. Pořádek, tak očividně obsažený ve všech skutcích Božích, byl projeven „v zacházení s vyvoleným lidem“. Bůh byl střed autority a vlády. Mojžíš a jeho zástupci měli

v Jeho jménu zpracovati zákony. Pak přišel sbor sedmdesáti, pak kněží a knížata, pod těmito „hejtmany nad tisíci, setníky, padesátníky a desátníky“ a posléz úředníky ke zvláštním povinnostem. Tábor byl uspořádán v přesném pořádku, svatyně, místo přebývání Božího uprostřed a kolem stany kněží a Levitů. Vně těchto tábořil každý kmen dle svého vlastního způsobu.

Důkladně provedená zdravotní nařízení byla podporována. Byla lidem užívána, nejenom jako nezbytná ke zdraví, ale jako podmínka trvání pobytu Svatého mezi nimi. S božskou autoritou provolal k nim Mojžíš: „Nebo Hospodin Bůh tvůj chodí uprostřed stanů tvých, aby tě vysvobodil; ... protož ať jest přibýtek tvůj svatý.“

Výchova Izraelských zahrnovala všechny obyčeje jejich života. Všechno, co se týkalo jejich prospívání, bylo předmětem úzkostlivé božské péče a přicházelo z oblasti božského zákona. Ano i v opatrování potravy pro ně snažil se Bůh o jejich nejvyšší dobré. Manna, již je živil v poušti, byla od přírody vhodná k podporování tělesných, duchovních a mravních sil. Ač se tak mnozí z nich bouřili proti omezení své stravy, a toužili po návratu ke dnům, když říkali, „když jsme sedávali nad hrnci masa, když jsme se najídali chleba do sytosti!“, přece moudrost Boží volby pro ně byla dokázána způsobem, který nemohli popřít. Nehledíc k tvrdosti jejich života v poušti, nebyl ani jeden slabý ve všech jejich kmenech.

Při všem jejich cestování měla archa obsahující zákon Boží udávati cestu. Místo jejich utáboření bylo naznačeno sestoupením oblakového sloupu. Tak dlouho, pokud spočíval oblak nad svatyní, zůstávali utáboření. Když se pozvedl, sledovali jeho dráhu. Obojí, zastavení i odchod byly znamenány vzýváním Boha. „Když pak počínali jíti s truhlou, říkával Mojžíš: Povstaniž, Hospodine, a rozptýlení buďte nepřátelé Tvoji... Když pak stavína byla, říkával: Navratiž se, Hospodine, k desíti tisícům tisíců Izraelských.“

Když lid putoval pouští, bylo mnoho cenných poučení utvrzeno v jejich myslích prostřednictvím zpěvu. Při vysvobození od faraonovy armády, radovalo se celé množství

Izraele v písni vítězství. Daleko nad poušť a moře sahala radostná ozvěna, a skály odrážely hlasy chvály: „Zpívejte Hospodinu, poněvadž slavně zveleben jest.“ Často, během cesty byl tento zpěv opětován, obveselující srdce a rozněcující víru poutníků, cestovatelů. Příkázání, jak dána se Sinai se zaslíbením Boží přízně, a zprávy o Jeho divuplných činech k jejich vysvobození, byly božským řízením vyjádřeny ve zpěvech, které zpřijemňovaly jejich cestu.

Takto byly jejich myšlenky pozvednuty ze zkoušek a nesnází cesty, neklidný a bouřlivý duch byl konejšen a utišen, zásady pravdy byly vštípeny v paměť, a víra byla posílena. Souhlasnost pohybů učila pořádku a jednotě, a lid byl přiveden do bližšího styku s Bohem a druh s druhem.

O jednání Božím s Izraelem během 40 let putování pouště, vyjádřil Mojžíš: „Jakož cvičí člověk syna svého, tak Hospodin Bůh tvůj cvičí tebe“; „aby ponížil tebe, a zkusil tě, aby známé bylo, co jest v srdci tvém, budeš-li ostříhati příkázání jeho, čili nic.“

„Nalezl jej v zemi pusté, a na poušti veliké a hrozné; vůkol vedl jej, vyučil jej, a ostříhal ho, jako zřitelnice oka svého. Jako orlice ponouká orličátek svých, sedí na mladých svých, roztahuje křídla svá, bere je, a nosí je na křídlech svých: Tak Hospodin sám vedl jej, a nebylo s Ním boha cizozemců.“

„Nebo pamětliv byl na slovo svatosti své, k Abrahamovi služebníku svému mluvené. Protož vyvedl lid svůj s radostí, s prozpěvováním vyvolené své. A dal jim země pohanů, a tak úsilí národů dědičně obdrželi. Aby zachovali ustanovení Jeho, a práv Jeho ostříhali.“

Bůh obklopil Izraele vši vlídností, dal mu všechny přednosti, jež měli je učiniti slávou Jeho jménu a požehnáním okolním národům. Když by byli kráčeli cestou poslušnosti, zaslíboval, „že vyvýší je nade všechny národy, kteréž učinil, abys byl vzácnější, slovutnější a slavnější,“ „i uzří všickni národové země, že jméno Hospodinovo vyzýváno jest nad tebou, a budou se báti tebe“. Národy, jež budou slyšeti všechna tato stanovení, řeknou: „Jistě lid moudrý a rozumný, národ veliký tento jest.“

V zákonech daných Izraelovi, byly dány jasné směrnice týkající se výchovy. Mojžíšovi na Sinai zjevil se Bůh jako „lítostivý, milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě. Těmto zásadám ztělesněným v Jeho zákoně, měli otcové a matky Izraele učit své děti. Mojžíš Božím řízením jim určil: „A budou slova tato, kteráž já přikazuji tobě dnes v srdci tvém. A budeš je často opětovat synům svým, a mluvit o nich, když sedneš v domě svém, když půjdeš cestou, a léhaje i vstávaje.“

Tyto věci neměly být učeny, jako suchá teorie. Ti, kteří chtějí sdílet pravdu, musí je uskutečňovat ve svých zásadách. Jenom zrcadlením charakteru Božího v upřímnosti, vznešenosti a nezištnosti svého vlastního života mohou ovlivnit ostatní.

Pravá výchova není vnucení zásad nepřipravené a nevnímavé mysli. Duchovní síly musí být probuzeny, zájem povzbuzen. Neb to předvíдалa Boží pravidla učení. Ten, který stvořil mysl a určil její zákony, zajistil její vývoj v souhlasu s nimi. V domově i ve svatyni, výtvořily přírody a umění, v práci a slavnostech, v domě svatém a pamětných kamenech, v nesčetných obyčejích, obřadech a symbolech, dal Bůh Izraeli poučení znázorňující Jeho zásady, a zachovávalí památku Jeho podivuhodných skutků. Pak, jak byly učiněny zkoušky, dané směrnice ovlivnili mysl a srdce.

V opatřeních pro výchovu vyvoleného lidu je učiněn projev, že život soustředěný v Bohu je život dokonalosti. Každou touhu, již On vštípil, zajistil On uspokojiti; On žádá, aby každá udělená schopnost byla rozvinuta.

Původce vši krásy, sám milovník krásy, Bůh učinil opatření v jejich sociálních potřebách, ve vlídném a ochotném společenství, jež probouzí soucit, jehož je nezbytně zapotřebí k zjasnění i zjemnění života.

Jako prostředek výchovy, zaujímaly důležité místo Izraelovy slavnosti. V obvyklém životě rodin bylo obojí, škola i chrám, rodiče byli učitelé ve světských i náboženských věcech. Avšak třikrát ročně byla ustanovena období pro společné obecenství a k službám Božím. Nejprve u Shilohu

a potom v Jerusalemě byla tato shromáždění. Jenom od otců a synů bylo požadováno, aby se zúčastnili, avšak nikdo se nechtěl zřici příležitosti slavnosti, a tak pokud možná, celá rodina byla přítomna; a s nimi, jako podílníci jejich pohostinství, byli cizinci, levité a chudí.

Cesta do Jerusalema, v jednoduchém způsobu praotců, uprostřed nádhery jarního času, v bohatství vrcholu léta, nebo vyspělé krásy podzimu, byla rozkoší. Přišli s oběťmi vděčnosti, od muže bílých vlasů k malému dítěti, aby se setkali s Bohem v svatém místě Jeho přebývání. Když kráčeli, zkušenosti minulosti, příběhy, jež staří i mladí tolik milovali, byly obšírně vypravovány Izraelským dětem. Zpěvy, jež obveselovaly cestou pouští, byly i nyní zpívány. Boží přikázání byla pěna, a proniknuta blahým vlivem přírody a jemným lidským společenstvím, utkvěla v paměti mnohého dítěte a mladíka.

Obřady, jichž byli svědky v souvislosti s obětní službou, — večerní shromáždění, muži s přepásanými bedry, obuvi na nohou a s holí v ruce, jídlo ve chvatu, beránek, nekvašený chléb a hořké rostliny; a v posvátném tichu opětování děje kroupené krve, smrt nesoucího anděla, a veliký pochod ze země nevolnictví, — vše přinášelo představy skutečnosti a dojímalo srdce.

Slavnost stánků, obžínková slavnost s oběťmi ze sadů a polí, se svým týdenním tábořením ve stáncích z ratolestí, její společenské sjednocení, svaté pamětní služby, a šlechetná štědrost k Božím služebníkům, levitům svatyně, a Jeho dítkám, cizincům a chudým, povznášela mysl ve vděčnosti k Tomu, který „korunuje rok dobrotou svou“ a jehož „stezka bohatstvím oplývá“.

U zbožných v Izraeli, byl plný měsíc každého roku zaujat touto cestou. Bylo to období prosté péče a práce, a skoro plně věnované, v plném významu, účelům výchovy.

V rozdělení dědictví Jeho lidu, byl Boží úmysl učiti je, a jimi, lid následujících pokolení, správným zásadám ohledně vlastnictví země. Země kananejská byla rozdělena mezi všechnen lid, levitové jenom, jako služebníci svatyně, byli vyloučeni. Ačkoliv jedinec mohl na čas nakládati se svým

vlastnictvím, nesměl zmařiti dědictví svých dětí. Když by byl schopen tak učiniti, měl možnost určitého času ji vykoupit; dluhy byly každého sedmého roku prominuty, a padesátého léta milostivého všecken pozemkový majetek připadl původnímu vlastníku. Tak byla každá rodina zabezpečena ve svém vlastnictví, a byla poskytnuta bezpečná ochrana vůči výstřednostem, jak bohatých, tak i mocných.

Rozdělením země lidu, Bůh opatřil jim, jako dříve obyvatelům Edenu, zaměstnání nanejvýš příhodné k rozvoji, péči o rostliny a zvířata. Dalším výchovným opatřením bylo odročení rolnické práce každého sedmého roku, země ležela ladem, a její bezděčné produkty nechány chudým. Takto byla dána pro širší studium, pro společenskou vzájemnost a bohoslužbu, a pro cvičení dobročinnosti, tak často zatlačené životními starostmi a prací.

Kdyby byly zásady Božích zákonů týkající se rozdělení majetku provedeny v dnešním světě, jak jiné by byly podmínky lidstva! Zřetel k těmto zásadám by zabránil hroznému zlu, které po všechny věky vyplývalo z útisku chudých bohatými, — nenávisti k boháčům. Poněvadž mohl znemožňovati nashromáždění velikého bohatství, mohl posloužiti k zabránění nevědomosti a ponížení desítek tisíců těch, jichž bídně placené služby byly požadovány pro vybudování těchto ohromných jmění. Přispělo by to k provedení smírného řešení problémů, jež nyní hrozí naplniti svět bezvládm a krveprolitím.

Posvěcení desátku ze všech příjmů Bohu, buď ze sadů a obilných polí, ze stád a bravů, práce mozku nebo rukou; věnování druhého desátku pro osvobození chudých a jiné dobročinné účely, napomáhalo zachování svěží pravdy, o Božím vlastnictví všeho, a o jejich příležitostech, býti články Jeho pozebnání. Byla to výchova zřízená k vyhlazení všeho skoupého sobectví a k pěstění širokosti a ušlechtilosti charakteru.

Poznání Boha, přátelství s Ním ve studiu i práci, podobnost Jemu v charakteru měla býti zdrojem, prostředkem a účelem Izraelovy výchovy, — výchovy dané Bohem rodičům, aby jimi dána byla jejich dětem.

2. SKOLA RAJE.

„Šťastný člověk, který
nalézá moudrost.“

Způsob výchovy ustanovený na začátku světa měl býti vzorem pro lidstvo po všechen další čas. Jako ukázka jejich zásad byla zřízena vzorná škola v ráji, domovu našich prvních rodičů. Zahradu Eden byla učebnou, příroda čítankou, Stvořitel sám byl učitelem a rodiče lidské rodiny byli žáky.

Stvoření, aby byli „k obrazu a slávě Boží“, Adam a Eva obdrželi nadání, ne nehodné jejich vysokého určení. Sliční a pravidelní ve svém zjevu, souměrní a krásní ve svých rysech, tváře jejich zářící nádechem zdraví a světla radosti a naděje, zjevovali ve svém vnějším vzezření podobu svého Učinitele. Tato podoba neprojevovala se jenom v tělesné přirozenosti. Každá schopnost ducha a mysle zrcadlila Stvořitelovu slávu. Vybaveni vysokými duchovními a duševními dary, Adam a Eva byli učiněni „maličko menší andělů“, aby mohli nejen posouditi divy viditelného vesmíru, ale rozuměti i morálním odpovědnostem a závazkům.

„Štípil pak byl Hospodin Bůh ráj v Eden na východ, a postavil tam člověka, jehož byl učinil. A vyvedl Hospodin Bůh z země všeliký strom na pohledění libý, a ovoce k jídlu chutné; též strom života uprostřed ráje.“*)

Zde, uprostřed jevů hříchem nedotčené přírody, dostávalo se našim rodičům první výchovy.

Ve Svém zájmu o Svě děti, řídil náš nebeský Otec jejich výchovu osobně. Častokrát byli navštíveni Jeho posly, svatými anděly, a od nich dostali rady a poučení. Častokrát, když kráčeli zahradou během dne, slyšeli hlas Boží, a tváří v tvář měli obecenství s Věčným. Jeho myšlenky k nim byly „myšlení o pokoji, a ne o trápení“. Každý Jeho záměr byl jejich nejvyšším dobřím.

Adamovi a Evě byla odevzdána péče o zahradu, o ráj, „aby jej dělal a ostříhal ho.“ Ačkoli bohatí ve všem tom co

*) 1. M. 2; 8. 9.

mohl Držitel vesmíru poskytnout, neměli býti nečinnými. Užitečné zaměstnání bylo jim určeno jako požehnání, aby sílilo tělo, rozvoj mysle, a vývin charakteru.

Kniha přírody, jež rozlévala svá živoucí naučení před nimi, poskytovala nevyčerpatelný pramen vzdělání a radosti. Na každém listu lesa, a na kamení skal, v každé zářící hvězdě, v zemi, moři a obloze, bylo vtištěno jméno Boží. S obojím živým a neživým stvořením, — s listem, květem a stromem, a každým živoucím stvořením, od veletvora vod až po prášek v paprsku slunečním, — obyvatelé Edena měli rozpravy, shromažďující ode všech tajemství jejich života. Boží veličnost na nebi, nesčetné světy ve svém spořádaném otáčení, „vznášení oblaků“, tajemství světla a zvuku, noci a dne, — vše to bylo předmětem zpytování žáků první pozemské školy.

Zákony a činnost přírody, a veliká pravidla vlády, jež panují v duchovním vesmíru, byly otevřeny jejich duchu nekonečným Původcem všeho. V „osvětlení známosti slávy Boží“ rozvínovaly se jejich duchovní a duševní síly, a představovaly nejvyšší radost svého svatého bytí.

Nejenom zahrada Eden, jak vyšla z ruky Stvořitelovy, ale celá zem byla nadmíru krásná. Ani poskvřna hříchu, nebo stín smrti nekazily čisté stvoření. Sláva Boží „přikryla nebesa, a země byla plná chvály Jeho.“ „Když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plesali všichni synové Boží.“ Takto byla země způsobilým štítem Toho, který jest „hojný v milosrdenství a pravdě“, vhodná věda pro ty, kteří byli učiněni k Jeho obrazu. Zahrada Eden byla představením toho, co dle Božího přání mělo naplniti celou zemi, a byl to Jeho záměr, jak by lidská rodina vzrůstala počtem. Měli zříditi další domovy a školy, podobné té, již On dal. Aby během času celá země mohla býti osazena domovy a školami, kde o slovech a dílech Božích mělo býti hloubáno, a kde žáci měli býti tak uzpůsobeni, aby více a více vyzařovali, po nekonečné časy, světlo známosti Jeho slávy.

Josef Březinský:

Setba a žeň

*Je chladná jarní noc
a vůkol skoro tma
a spánek má svou moc,
leč: Vstávej duše mál*

*Tak dobře spalo by se dál.
Však nesmíš! Zrno čeká! Vstaň!
Vždyť k práci tě Bůh povolal.
Tož vyskoč hbitě, jako laň!*

*Dík Bože ti, že sílu jsi mi dal!
Již hotov jsem a běžím na sýpku,
chci zrno zanést, bych ho rozséval,
leč zřím v něm chrpu, koukol, silenku.*

*Jak dobré je, že brzo přivstal jsem,
mám včas vše dobře znova vyčistit
neb vím, že co kdo seje v žití svém
těž sklídí, musí zase domů vzít.*

*Je skoro poledne
když s prací hotov jsem,
kam oko pohlédne
vše kryto závojem.*

*A soused volá na pozdrav:
„Teď bude pršet měsíc, dva!
Kdo nenaseje dnes, ten pozbyl práv,
by letos osel pole svá!*

*Je škoda, že jsem dnes zas pozdě vstal,
mám símě s koukolem a bodláčím,
leč nemám jiné jež bych rozséval,
snad zpozdí se když dobře zavláčím.“*

*Tož seli jsme, já na svůj úzký pruh,
on na svých širých poli velký lán,
tak jak je každému z nás svěřil Bůh
a z nich též počet žádat bude Pán.*

*Je zaseto a kol
vše zelená se jen,
proč mítí jaký bol
když blízko žně je den?*

*Své pole často obcházím
a Bohu denně děkuji,
že vše tak krásné nacházím,
a sýpky ke žni spravuji.*

*Když lány pěji píseň zlatých niv
a klasy kloní vděčně šíje své
tu hledím: Jaký stal se to jen div,
vždyt sousedovo není jako tvé!*

*Mé je jak západ slunka, zlata lesk
a jeho stříbro, stříbro vůkol jen.
To bodláči tam zraje! Jímá stesk!
I vzpomínám si na ten setby den.*

Gal. 6, 7.

Hovor vždy pravdu.

„Hovorte pravdu každý so svojim bližným... Zach. 8, 16.“

Žijeme v dobe veľkého úpadku mravnosti. Apoštol Pavel vo svojom liste mladému mužovi Timoteovi pripomína, že príde doba veľkého nebezpečenstva, v ktorom musíme byť aj dnes zvlášť na pozore. Načo sa najviac v pokrokovom a vyspelom svete zabúda je pravda. A to pravda po každej stránke. Heslo terajšej doby je, nepravdou všetko dosiahnuť. Často počujeme hovoriť nasledovné: „Keby som bol išiel pravdou, tak nič nevybavím.“ Takýto vliv má reakciu zvlášť na našu mládež. Je zaujímavé pozorovať dieťa dokiaľ nevie hovoriť. Istý vychovateľ k tomu povedal „prvé lúhanie dieťaťa zmení jeho oči“. Podľa svätého Pisma je dnes pravda pošliapávaná a preto musíme dať veľký pozor, aké stanovisko zaujímame my k nej v našom každodennom živote. Často sa stretávame s heslom „pravda víťazí“, ale keď si toho lepšie všimneme, zistíme niečo celkom opačného. Pravda je od Boha a On si to tiež od nás praje. Žalm 51, 8. Kto sa akýmkoľvek spôsobom odchyľuje od nej, odovzdáva sa moci zlého. Vždy hovoriť čistou pravdu, môžeme vtedy, keď sú naše myšlienky ustavične riadené tým, ktorý je stelesnenou pravdou. Takto hovoriť znamená nielen pozor dať, ale horieť sa o to.

Bezpodmienečnou požiadavkou tvojho charakteru je pravdomluvnosť. Aká nedostatočná bola by tvoja česť, keďby

človek v твоjoch slovách nenašiel dôvery. Len raz povieš nepravdu, už ti viac nikto neuverí. Rád by som týmto len nato poukázal, že ten ktorý vždy hovorí pravdu, fažšie sa dostáva do bahna nemravného života. Cesta čistého svedomia a pravdy je vždy priama, otvorená a jasná. Lišiacstvo, tajnostkárstvo a lúhanie začínajú sa tam, kde už znepokojujú myšlienky, ktoré treba skrývať a skutky, za ktoré sa treba hanbiť. Kto sa nedrží pravdy ten seba, svoj charakter zneuctieva. Nauč sa tedy aj v sebamenšej veci vždy len pravdu povedať, aby sa твоjim slovám mohlo veriť za každých okolností. Nechaj sa vychovať a bojuj. Keďby všetci kolo teba klamali, ostaň pravdivým. Ako krásne znie to slovičko v ušiach, toto je mládenec, toto je dievča, ktorí stoj čo stoj pravdomluvní ostanú.“

V Písme svätom nachádzame viaceré naučenia týkajúcich sa hovorenia pravdy a na druhej strane je zase celá rada smutných výstražných skúseností tých ľudí, ktorí odbočili od oného princípu a nechali sa oklamať. Ten, kto v tomto podlahne, musí predsa raz zato pykať. Jozefovi bratia si to celkom ináč predstavovali. V 1. Mojž. 37,28. čítame, že sa dopustili veľkého hriechu, o ktorom ich otec nemal vedieť. Zabudli však nato, že čo človek seje, to bude aj žať. Jakob mal zvláštny úmysel, prečo poslal svojho najmladšieho syna navštíviť týchto bratov. Teraz títo jedenásti zle urobili a k svojmu činu sa ani nepriznali. Od doby čo povedali Jákobovi, že ho divá zver roztrhala, nemali žiadneho pokoja a keď sa pozrieme akoto prijímal ich otec, len teraz pochopíme, koľko zlého, trápenia, plaču tomuto otcovi zapríčinili. Boh je Bohom pravdy. Aj sebamenší klam pride vždy na vrch. Zrazu sa títo bratia Jozefovi dostali do Egypta, za účelom nakúpiť potraviny, aby zabránili hladu ktorý tam panoval. Tu Josef začal ich vyšetrovať a ako im to zle padlo, keď ich podozrieval, že sú vyzvedači, že sú nie spoľahliví ľudia a že pôjdu do väzenia. V tomto okamihu pripadla im myšlienka čo sme len vtedy s naším bratom urobili. Jeden druhému začali vytýkať, ale už bolo neskoro. V živote sme aj my v takomto položení, podobáme sa týmto bratom a tu na mieste, kde máme povedať pravdu, hovoríme

ináč. Možná pre zisk, pre ťažkosti, ktoré by prichádzaly v úvahu, ale žalmista vo svojom žalme hovorí, že na vrch Boží sa jedine ten dostane, kto hovorí „pravdu so svojim bližným.“ Jeden člen veriacej spoločnosti sa ma pýta: „Povedzte mi, je to tiež hriech; keď človek nepovie pravdu, ale tým nikomu neublíži a nikoho neoklame. Túto otázku nechám Písmom svätým zodpovedať. Prisl. 12, 19. Pravdivé rty budú stáť na veky, ale lživý jazyk na chvíľu. A verš 17. hovorí: „Kto hovorí pravdu, vyhlasuje spravodlivosť.“ Žalm. 15, 1—3.

Další príklad podáva nám sväté Písmo o mužovi, ktorý si myslel, že nebude nič zvláštneho, keď aj pravdu nepovie. V II. Král. 5,25. čítame nasledovné: „Geházi bol služobník muža Božieho Elizea. On mal veľmi veľa príležitostí naučiť sa u svojho pána dobrým vlastnostiam. Možná, že to bolo prvý raz čo nepovedal pravdu a aké veľké zlorečenie. Elizeus prorok Boží postavil tomuto mladému mužovi otázku: „Odkiaľ prichádzaš, ale Geházi celkom vážne odpovedá, nikde som nechodil.“ Len raz sa spýtal tento prorok a videl, že tento mladý muž nehovoril pravdu a tú napadne Geházimu myšlienka, čo urobil, zbledol a svedomie mu vytýka: „Len pravda víťazí a nie lož.“ K naučeniu pre nás nenechal Pán túto vec nepovšimnutú, ale odplatil Geházimu za jeho nesprávnú a nepravdivú odpoveď. Keď mu povedal Elizeus, že malomocenstvo prechádza na neho, čo hneď aj pocítil isteže nemal žiadnej radosti viac zo života. Toto bol šikovný mladý muž a vieme dobre, čo znamenalo malomocenstvo pre človeka. Preto vezmime si naučenie z tohoto príkladu. Horšie bolo znášať následok, ako si to on predstavoval. Niekedy sa človek prenáhli, nie je dosť opatrný, no predeť nech by sa to v našom živote nestávalo. Ešte chcem krátko opísať osobu významného apoštola Petra, ktorý vo svojej reči, tiež nebol dosť opatrný. Pred Pánom hovoril: „Aj na smrť pôjdem s tebou a keď k tomu prišlo, že sa mal dokázať a či vie byť pravdivým, tu zabudol Peter, Kristus sa obzrel a aké horké pocity naplnily srdce toho muža, ale bolo neskoro. Vidí Pána Ježiša ako ho bičujú, bijú, a súdia. Peter plače. Takto pochodil už nie

jeden mladý člověk. Ako Jozefovi bratia, Geházi a Peter. Sú nám k veľikej výstrahe. Písmo sväté podáva nám ešte viac takýchto príkladov, ale naučenie pre nás ostáva, že len pravda vždy zvíťazí. Niekedy sa stalo, že bola utlačovaná, ale výsledok celkom iný.

Rád by som opísal skúsenosti terajšej doby ľudí takých, ktorí v tejto veci sa radšej oddialili od pravdy. Jeden mladík bol pristihnutý pri veľmi nie peknom skutku. A keď sa jeho matka na všetko ho povypytovala, nezradil a nepovedal pravdu. Túto matku to veľmi bolelo a zrazu krátky čas po tom veľmi vážne onemocnela. Svedomie tejto mladšej duši robilo stále výčitky, ale on snažil sa hlas svedomia stále utlumiť. Keď videl, že jeho matka za chvíľu dokoná, prišiel k posteli a tu chytil svoju zomierajúcu matku kolo krku a chce jej niečo povedať. A keď začal svoju vetu, tu matka dokonala. Vžijme sa do položenia tohoto mladého muža, oklamal svoju matku, nezastával pravdu a čo sa stalo... Tento mladý človek bol v jeho celom živote nešťastný, nikde nemal pokoja, z ničoho nemal radosti a vždy prízvukoval „nikdy som nemal vo zvyku cigániť a keď som sa dostal raz do úzkých, nielen že vidím, ale aj cítim následky nepravdivosti. Neoklamal som len svoju matku, ale najviac som oklamal seba.“ Ako je to s tebou, milý čitateľ, si vo všetkom priamy? Jestli nie vezmi si k srdcu to naučenia i keď ti niečo na vlastnú škodu príde, povedz vždy len čistú pravdu.

Týmito naučeniami vraciam sa nazpäť, k nadpisu tohoto článku. Toto sú len niektoré príklady, ale bude lepšie keď ich nebudeš musieť zakúsiť. Snaž sa milý priateľu za každých okolností povedať pravdu. Dávid mal pre toto jednu veľmi zvláštnu metodu, on prosil Pána, aby mu postavil stráž k jeho ústam. Keď budeš hovoriť pravdu, budeš mať pokoj, radosť a nemusíš sa báť, keď sa budeš musieť z ničoho zodpovedať. Zvlášť ty ako kresťan dbaj nato, aby si sa riadil svätým Písmom. Toto si praje Boh, cirkev a svet, v ktorom žiješ. Nezabúdaj, že pravda zostáva na veky a ona víťazí. Nech by tiež aj v tvojom srdci zvíťazila.

J. Kaba

istiť svoj duchovný vzrast. Dietky i rastlinstvo vzrastajú iba silami životnými, ako vzduchom, svetlom a potravinou, ktoré veci majú na nich vplyv a spôsobujú vzrast. Takéto prírodné dary sú pre živočichy i rastliny priam tým, čím je Kristus tým, ktorí Mu dôverujú... Neporovnateľným darom svojho Syna Boh obostrel celú zem ovzduším milosti tak, ako ju obostiera ovzdušie prirodzené. Všetci, kto vdychajú tento životodarný vzduch, budú žiť a dorastú v mužný vek v Kristu Ježišovi.“ (Cesta 71. 72.)

14. Ako by mal každý hľadiť na to, čo už dosiahol? Filip. 3, 12—14

„Čím v úprimnejší styk prichádzame s Pánom Ježišom, tým zjavnejšie nám budú naše hriechy. Naša nedokonalosť objaví sa v prenikavej odlišnosti jeho dokonalej povahy. Toto potom možno pokladať za dôkaz, že satanov klam a mámenie stratilo na moci, že nás precítil obživujúci Duch Boží. — Nemožno, aby hlboká láska prebývala v takých srdciach, ktoré dosiaľ nepoznaly svoju vlastnú hriešnosť. Milosťou Kristovou obnovené srdce bude sa obdivovať v Kristovej osobitnej povahe Božskej. No akže sme dosiaľ nepoznali svoju vlastnú slabosť, možno to pokladať za zreteľný dôkaz toho, že sme dosiaľ nepoznali Krista v jeho dokonalosti. Čím menej si budeme o sebe domýšľať, tým viac si budeme vedieť ceniť ojedinelú čistotu a slávu Vykupiteľovu. Pomyslenie na našu hriešnosť nás púdi k Tomu, ktorý môže udeliť odpustenie, a keď naše srdce v svojej bezmocnosti bude po ňom túžiť, bude sa potom jeho moc na nás zjavovať. Čím viac nás vedomie našej hriešnosti púdi k Nemu a ku Slovu Božiemu, tým hlbším dojmom bude na nás pôsobiť jeho osobitná povaha Božská, a tým dokonalejšie budeme vyžiarovať jeho obraz.“ (Cesta 69.)

15. Čo učinil Pán, aby cirkev mohla byť osláveným telom? Efež. 3, 20. 21; Kološ. 2, 9. 10

„Kristus učinil všetko, aby jeho cirkev bola telom premeneným, ožiarená svetlom sveta a vlastníctvom Immánuela. Jeho priáním je, aby každý kresťan bol obkľúčený duchovným ovzduším svetla a pokoja. V našom živote máme zjavovať jeho radosť.“ (Proph. 720.)

Odpovědní činitelé v církvi

Zřízení Boží

1. Jaké zřízení bylo od Adama až do Mojžíše?

Odpověď: Praotcové byli od Boha povoláni jako odpovědní činitelé. (1. Mojž. 8, 20; 12, 7. 8; 26, 24. 25; 33, 18—20)

„Domácnost Abrahamova čítala více než tisíc duší. Kdo jeho poučováním se rozhodl klaněti jedinému Bohu, nalezl v jeho táboře domov; tam dostalo se jim poučení tak jako ve škole, aby byli zastánci pravé víry. Tak na něm spočívala veliká odpovědnost... V prvních dobách byl otec vládcem ve své rodině a měl moc nad svými dětmi, i když měli své vlastní rodiny. Jeho potomci byli učeni, aby na něho pohlíželi jako na hlavu ve věcech náboženských i občanských. Členy rodiny bylo nutno vychovati, aby čelili modlářství, které bylo velmi rozšířeno a zakořeněno. Abraham použil všeliké moci, aby příslušníky svého tábora uchránil od směřování se s pohany, neboť věděl, že každé spojení se s hříchem pomalu by zničilo dobré zásady. Se vši bedlivostí zavrhoval všecko falešné náboženství a svým příslušníkům vštěpoval vznešenost živého Boha.“ (Patr. 133)

2. Jaká vláda byla v Izraeli od Mojžíše až k Saulovi?

1. Sam. 8, 6. 7

Odpověď: Vláda Boží. (Žalm 47, 7—9)

„Izraeli vládl tehdy sám Hospodin. Úloha Mojžíšova, sedmdesáti starších, předních a soudců záležela prostě v plnění nařízení, která dal Bůh; oni neměli práva ani moci vydávat lidu zákony. Bůh vždy posílal nadšené muže, aby vyučovali lid.“ (Patr. 611)

3. Komu vždy náleží právo být hlavou církve? Izai. 9, 6. 7

4. Jakou plnou moc udělal Bůh své církvi? Mat. 18, 18; Jan 20, 22. 23

„Církev jest odpovědná za každého člena a této odpovědnosti musí učiniti zadost. Povinností církve jest varovati ty,

kteří pobloudili a pomoci jim. Pán praví: „Třesei, zehři, napomínej se vši trpělivostí.“ Počínej si svědomitě při každém bezpráví; varuj každého, kdo je v nebezpečí; neponechávej nikoho sobě, aby se oklamal; hřích jmenuj pravým jménem; oznamuj, co Bůh řekl o lži a jiných hříších, že ti, kteří takové věci činí, nebudou dědici království Božího.“ (Desire 805)

„Slovo Boží nikomu nedovoluje, aby svůj úsudek nebo názor postavil proti úsudku nebo názoru církve, a provedl je proti církvi. Kdyby nebylo církevního řádu a kázně, církev by se rozpadla; nebyla by zde jako tělo.“ (Test. III. 428)

Vykonávání církevního pořádku

5. Jak daleko může jít církev ve vykonávání pořádku?

2. Tes. 3, 6; 1. Tim. 6, 3—5; Řím. 16, 17

„Na ní (církvi) jest odpovědnost, vyloučiti ze společenství nehodné, kteří by svým nekřesťanským chováním pravdu zneuctili. Co církev činí, jest v nebesích za dobré uznáno, je-li to ve shodě s naučením, které je nám dáno ve slově Božím.“ E. G. W.

6. Kdo jediné má tuto moc? Mat. 18, 17

„Mají snad někteří členové výboru na sebe vzíti odpovědnost, vyloučiti bloudícího? Pakli by jich neuposlechl, pověz sboru. Sbor se musí postavit za své členy. Jestliže pak i sboru neposlechně, budiž tobě jako pohan a celný. Nechce-li uposlechnouti hlasu sboru, odmítá-li veškeré úsilí k jeho nápravě, je povinností sboru ze společenství jej vyloučiti. Jeho jméno budiž vyškrtnuto z knih.“ E. G. W.

7. Jaké naučení dal Spasitel proti těm, kteří by chtěli vládnouti v církvi? Mat. 20, 25—28; 1. Petr. 5, 1—3

8. Jak se má zacházeti s bloudícím členem? Mat. 18, 15. 16; Gal. 6, 1. 2; Jak. 5, 20

„Nenech žádný pocit vzrůsti v zlomyslnost. Nedopusť, aby rána zahnisala a provalila se v zlých slovech, která poskvřňují mysl poslouchajících. Nedopusť, aby hořké myšlenky zůstaly v duchu tvém i jeho. Jdi k svému bratru a mluv s ním o věci v pokoře a upřímnosti. Ať je to jakékoli provínění, nezmění se tím úmysl, který Bůh dal k urovnání nedo-

rozumění a osobních přečinů. Mluvíme-li s pobloudilým samotářem a v duchu Kristově, mnohá těžkost nechá se často odstranit. Jděte k bloudícímu se srdcem naplněným láskou a soucítostí Kristovou a snažte se věci urovnati. Mluvte s ním pokojně a mírně; nemluvte slova hněvivá. Mluvte s ním tak, aby se to změnilo v jeho dobro. Pamatujte na slova: Kdo by odvrátil hříšníka od bludné cesty jeho, vysvobodí duši od smrti a přikryje množství hříchů. Jak. 5, 20. Přineste bratru svému lék, který zhojí nemoc nespokojenosti. Vykonejte, co na vás jest, abyste mu pomohli. Činíce to pro pokoj a sjednocenost sboru, pokládejte to za svou přednost i povinnost. . Uposlechně-li vás, získali jste jej jako přítele.“ E. G. W.

Služba od Boha ustanovená

9. Koho Bůh v církvi ustanovil jako odpovědné činitele?

Mar. 3, 13. 14; Skt. 13, 1. 2; 15, 2. 6. 13. 19. 22

„Než apoštolové byli vysláni jako misionáři mezi pohany, byli s postem, modlitbou a vzkládáním rukou slavně posvěcení Bohu a tak zároveň církvi zmocnění nejenom k hlásání pravdy, ale také ke křtu a k zakládání sborů.“ E. G. W.

10. K čemu bylo ustanoveno dvanácte apoštolů? Mar. 16, 15. 16; Luk. 9, 1. 2

11. K dosažení jakého cíle má sloužit od Boha ustanovené vedení církve? Efez. 4, 11—13; 1. Tes. 2, 10—12

„Pán má své jisté pomocníky a církev, která prošla pronásledováním, těžkostmi a temnotou. Spasitel miluje církev a za ni dal sebe samého. Chce ji přivést k dokonání, zušlechtit a povznést, aby pevně stála uprostřed strhujících vlivů světa. On vyvolil muže, kteří pečlivě a vytrvale bdí, aby církev nebyla přemožena lstí satanovou, nýbrž aby pevně stála ve světě a zvěstovala slávu Boží lidem.“ (Test. to M. 52. 53)

Láska, podřízení se a pokora

12. Jaký příkaz obdrželi pastýři stádce Božího? Co jim není dovoleno? 1. Petr. 5, 2. 3

13. Jak věřící chovati se mají vespolek? 1. Petr. 5, 5a; Efez. 5, 21

14. Jakým duchem všichni mají býti naplněni? 1. Petr. 5, 5—7

Poklady nebeské

Poklad, svěřený lidu Božímu

1. Jakou přednost měl lid staré smlouvy? Řím. 3, 1. 2
2. Co v tom bylo zahrnuto? Řím. 9, 4. 5
3. V kom jenom dostává se nám pokladů nebeských?
Gal. 3, 26. 27. 29

Poklad nebeský

4. S čím je srovnáváno království Kristovo? Mat. 13, 44
5. Co je to za poklad?

„Pole, v němž je poklad, představuje v podobenství Písmo svaté a evangelium jest pokladem. Celá země není protkána tak mnohými žilami zlata a není naplněna tak mnohými věcmi vzácnými, jako slovo Boží.“ E. G. W.

6. S čím lze srovnatí tento poklad slova Božího? Řím. 11, 33; Job 28, 12—18

„Poklad, jehož cena převyšuje stříbro i zlato a jež nelze srovnatí s poklady zemskými... Bible je zdrojem nevyzpytatelného bohatství Kristova.“ E. G. W.

Nevyzpytatelné bohatství Kristovo

7. S čím je království nebeské dále srovnáno? Mat. 13. 45. 46
8. Co jest drahou perlou? Eefz. 3, 8; 1. Kor. 1, 30; Kol. 2, 9

„Kristus sám jest drahou perlou. V něm přebývá sláva Otcova, plnost božství tělesně.“ E. G. W.

9. Kdo zdržuje lidi od získání tohoto pokladu? 2. Kor. 4, 3. 4; 1. Kor. 2, 14
10. Jak jediné získatí můžeme poklady slova Božího?
1. Kor. 2, 9—12

Dary milosti Boží

11. Jakou cenu musíme přinéstí, abychom získatí mohli požehnání evangelia? Iz. 55, 1. 2; Zjev. 22, 17

„Evangelium o Kristu jest požehnáním, jež mohou mít všichni lidé. Ti nejchudší, právě tak jako ti nejbohatší mohou si zajistiti spasení, jež nelze získati za žádné bohatství světa, nýbrž jediné ochotnou poslušností, když se Kristu odevzdáme jako jeho vlastnictví... Spasení si nemůžeme zasloužiti, ale musíme oň usilovati s takovým zájmem a s takovou vytrvalostí, jako kdybychom zaň měli dáti všechno na světě.“ (E. G. W.)

12. Jak apoštol mluví o ceně evangelia, ačkoliv je nabízeno zadarmo? 2. Petr. 1, 1—4

Drahé je to, co má velikou cenu. Kristus jest drahý (1. Petr. 2, 3. 4); jeho krev je drahá (1. Petr. 1, 18. 19); slovo Páně je vzácné (1. Sam. 3, 1); zaslíbení drahá (2. Petr. 1, 4); jedno z nich zní: „Dražší bude člověk nad zlato“ (Iz. 13, 12); naše víra je drahá.

13. Komu jsou tyto drahé věci dány? Juda 3

„Církev jest vyvolený nástroj Boží, aby lidi vedla ke spasení. Byla povolána k sloužení a její poslání jest zvěstovat světu evangelium. Úmyslem Božím od počátku bylo, aby skrze církev zjevena byla světu plnost jeho moci. Členové církve, které povolal z temnoty k předivnému světlu, zvěstovati mají jeho slávu. V církvi jest bohatství milosti Kristovy a skrze ni i „knížatstvu a mocem na nebesích“ cele bude zjevena láska Boží.“ (E. G. W.)

14. Co apoštol praví o tomto pokladu v nás? 2. Kor. 4, 6. 7

„Skrze nynější lid chce Pán dosíci téhož, jako skrze starý Izrael. Když svět vidí dobrotivost, milosrdenství, spravedlnost a lásku Boží zjevenou skrze jeho církev, jest mu tím představena povaha Boží. Když zákon Boží takto v životě jest osvětlen příkladem, tu svět pozná rozvážnost těch, kteří více než jiní na zemi Pána milují, Jej se bojí a Jemu slouží. Pán pozoruje každého jednotlivce svého lidu; s každým má zvláštní úmysl. Chce, aby všichni, kdož Jej poslouchají, byli lidem zvláštním.“ (Test. VI. 11. 12).

Vítězná prvotní církev

1. Ako zobrazňuje Ján prvokresťanskú cirkev? Zjav. 6, 1. 2

2. Čo je príčinou jej rozšírenia sa? Žalm 45, 2. 5

V Kristu stelesnená pravda

3. Čo riekol Kristus o sebe Tomášovi? Ján 14, 6

„Skrze svoju ľudskosť prišiel Kristus do styku s ľudstvom; skrze svoju Božskosť má nárok na trón Boží. Ako Syn človeka bol nám príkladom poslušnosti; no ako Syn Boží dáva nám silu k poslušnosti... Keď sa v ľudskej podobe objavil na zemi, hovoril o sebe slovami: „Ja som“. Dieťa z Betlehema, čiže Onen pokorný a ponížený Spasiteľ, „je Boh zjavený v tele“ a nám hovorí: „Já som ten dobrý pastier.“ „Já som ten živý chlieb.“ „Ja som tá cesta, pravda i život.“ „Mne je daná všetka moc na nebi i na zemi.“ „Vo mne sú všetky zaslúbenia naplnené.“ „Já som, nebojte sa!“ „Boh s nami“ je istota odpustenia našich hriechov a žriedlo našej sily, aby sme mohli zachovať zákon nebies.“ (D. A. 24. 25)

4. Ako pôsobí pravda na srdce veriacich? Ján 8, 32 posl. č.

5. Pod ktorou podmienkou poznáme pravdu? Ján 7, 17; 8, 31. 32

„Kto skúma a hľadá v Písme, a to za tým cieľom, aby nasledoval Pána, ten bude od Neho aj osvietený. I porozumie Písmu.“ (D. A. 459.)

6. Kto nás chce uviesť do celej pravdy, ak sa zcela odovzdáme do vôle Božej? Ján 16, 13—15

„On sa ustavične pokúša obrátiť pozornosť ľudí na onú veľkú obeť, ktorá bola prinesená na kríži na Golgote. Snaží sa, aby porozumeli veľkú lásku Božiu a priblížili sa k oným vznešeným veciam Písma sv.... Duch vpečatí do ľudskej duše to Božské. Jeho mocou bude cesta života tak jasná, že na nej nikto nemusí pohlúdiť.“ (E. G. W.)

Zriadenie pravdy v živote veriacich

7. Kde má pravda trvalo sídlíť? Žalm 119, 11; 51, 8

8. Čím je pravda tým, ktorí sa jej zcela odovzdajú?

Odpoveď: 1. Je očisťujúcou a posväcujúcou mocou. 1. Petr. 1, 22; Ján 17, 17. 2. Je ochranou a štítom. Žalm 91, 4. 3. Je sprievodcom do nebies. Žalm 43, 3; Izai. 26, 2.

9. Ako dlho pravda obstojí? Žalm 100, 5; 117, 2

10. Čo je rečené o zákone Božom? Žalm 119, 142. 151

„Skrze Slovo a Ducha Božieho otvorila sa ľudom tie najvznešenejšie v zákone Božom stelesnené zásady spravodlivosti. A keďže zákon Boží je svätý, spravodlivý a dobrý, súc odleskom Božskej dokonalosti, z toho je zrejmé, že z poslušnosti k onomu zákonu vyvíjajúci sa charakter bude tiež svätý. Kristus je dokonalým príkladom takéhoto charakteru. Toto dielo môže byť vykonané iba skrze vieru v Krista a skrze moc vnútri prebývajúceho Ducha Božieho. Pavel napomína veriacich: ‚Hľadajte spasenie so strachom a s trasením, lebo Boh je, ktorý vo vás oboje spôsobuje, vôľu i dokonanie, podľa svojej ľúbeznej vôle.‘ Kresťan bude aj naďalej cítiť pôvab hriechu; no v trvalom boji proti nemu obstojí. Tu je potreba pomoci Kristovej. Ľudské slabosti spoja sa s Božskou mocou a viera zavolá: ‚Bohu však vďaka, ktorý nám dal víťazstvo skrze nášho Pána Ježiša Krista.‘ (E. G. W.)

11. O čo máme usilovať? 2. Tim. 2, 15; 2. Kor. 4, 2

Odpadnutie od Evanjelia

12. Akú výstrahu dal Pavel v Miléte sa shromaždeným starším, vediac, čo má prísť na cirkev? Skut. 20, 28—30

13. Aké budú následky falošných učení? 2. Tes. 2, 3. 4

14. Čo sa stane s pravdou pri odpadnutí od Evanjelia? Dan. 8, 12

Keď pravda bola na zem svrhnutá, bol blud povýšený, zaujmúc miesto pravdy. Ale pravda je daná od Boha a chránená, i zvíťazí ponad všetky protivenstvá. Jeho zákon je úzko spojený s jeho trónom a nijaká moc temnosti ho nemôže zničiť.“ (E. G. W.)

Pravda zvítězí

15. Akým následkom je vystavený ten, čo sa odovzdal bludu? 2. Tim. 3, 7—9
16. Akú radu dal Pavel Timoteovi? 1. Tim. 4, 13—16; 2. Tim. 4, 1—4

10. úkol — 16. března — Z. s. 18.06

Církev bojující

Veliký rozkaz

1. Jaký rozkaz Pán dal učedníkům, než je opustil? Mat. 28, 19. 20

„Evangelium nemá býti předkládáno, jako něco ztrnulého, ale jako moc k obnovení života. Pán chce, aby o síle jeho milosti svědčili ti, kdož ji přijali. Poselstvím Božím má býti svět ozářen a lidské pokolení má v Bohu poznati svého milosrdného a milujícího Otce.“ (Desire 826.)

2. Koho představoval Spasitel svým životem i poselstvím? Jan 14, 9. 10
3. Co učedníci měli činit z rozkazu Mistrova? Jan 15, 27; Skt. 1, 8

Nenávist a pronásledování

4. Co okoušeti budou ti, kdo v Kristu chtějí pobožně žít? Jan 15, 19; 2. Tim. 3, 12
5. Co přišlo na církev Kristovu? Zjev. 12, 9. 13
6. Jak Pán o ni pečoval? V. 6. 14. 16

„V horách, které vždy byly útočištěm pronásledovaných a utiskovaných, našli Valdenští svou skrýš. V dobách temného středověku bylo tam uchováno světlo hořící; tam po staletí věrní svědkové pravdy zachovali svou víru.“ (E. G. W.)

7. Jaké ujištění Pán dal své církvi? Ž. 12, 6; Izai. 27, 2. 3

„Víra, kterou si Valdenští po staletí zachovali, byla rozdíl od učení Říma. Za základ své víry měli psané slovo Boží, zásady pravého křesťanství... Jejich víra nebyla nic nového; jejich náboženské přesvědčení bylo odkazem jejich otců. Bojovali o víru, která jednou dána byla svatým. Církev

pouště a nikoli pyšná církev na stolci hlavního města světového, byla pravou církví Kristovou, strážkyní pravdy, kterou Bůh svěřil svému lidu, aby ji oznamoval světu.“ — „V temné době odpadnutí byli Valdenští, kteří neuznávali nadvládu Říma, zavrhovali modloslužbu a zachovávali pravou sobotu. Zachovali svou víru za největších odporů.“ (E. G. W.)

Světlo z temnosti

8. Ukaž, jak před skonáním vzejde světlo z temnosti! Zjev 14, 6. 7; 18, 1

„Je to zneuznání Boha, jež hálí svět v temnotu. Poznání povahy Boží se v lidu ztrácí. Jeho povaha jest v lidu nepochopena a nesprávně vysvětlována. V té době má býti zvěstováno poselství od Boha, které osvěcuje a má moc zachraňující. Boží povaha má býti uvedena ve známost. V temnotě tohoto světa má zářiti světlo jeho velebnosti, jeho dobrotivosti, milosrdenství a pravdy.

Ti, kteří čekají na příchod ženichův, mají lidu praviti: „Aj, Bůh váš!“ Poslední paprsky záře milosti, poslední poselství milosrdenství, které mají býti dány světu, jsou zjevením jeho povahy, která jest láska. Dítky Boží mají ohlašovati jeho velebnost. Svým životem a svou povahou mají zjeviti, co pro ně učinila milost Boží.“ E. G. W.

9. Jak toto světlo působí na království temnosti? Zjev. 12, 12. 17

„Tentýž duch, který v minulosti vedl lidi k pronásledování pravé církve použije stejných prostředků proti těm, kteří zůstali věrní Bohu. Již dnes jsou činěny přípravy pro tento veliký boj.“ (Proph. a. Kings 605)

10. Jaké dílo reformační konati budou títo nositelé světla? Iz. 58, 8. 12. 13

„Prorok zde vyličuje lid, který v době všeobecného uchýlení se od pravdy a spravedlnosti snaží se zříditi zásady, které jsou oporou království Božího. Opravují zboženiny v zákoně Božím, ochrannou zeď, kterou Pán dal kolem svého lidu k jeho bezpečí, když těchto zásad budou poslušni.“ (Proph. a. Kings 678)

„Sobota jest zlaté pouto, vížící Boha s jeho lidem. Čtvrté přikázání však bylo zrušeno, svatý Boží den znesvěcen. Člověk hříchu ustanovil místo soboty obyčejný den všední. V zákoně učiněna byla mezera, která má býti opravena. Pravá sobota má býti povýšena na své místo, jakožto den odpočinutí.“ E. G. W.

11. Jakou zkušenost učiní ti, kteří se ujmou reformy sobotní? Izai. 58, 14

„Bůh požehnal den sedmý a posvětil jej. Oddělil jej k svatému použití. Adamovi jej dal jako den odpočinutí. Byla to památka na stvoření, tím tedy znamená Boží moci a lásky. Písmo praví, že památku způsobil předivnými skutky svými. Vše, co bylo stvořeno, zvěstuje jeho věčnou moc a božství.“ (Desire 281.)

„Všem, kteří sobotu přijímají jako znamení tvůrčí a vykupitelské moci Kristovy, bude rozkoší. Vidi v tom Spasitele a to jest jejich rozkoší. Sobota jim svědčí, že stvoření jest důkazem jeho veliké moci vykupitelské. Ačkoli připomíná ztracený pokoj Edenu, vypravuje zároveň o znovuzřízení pokoje skrze Spasitele. A všechno v přírodě opětuje jeho pozvání: Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste a já vám odpočinutí dám.“ (Desire 289)

Poslední dílo reformační

12. Jaké poselství světové má býti zvěstováno, vybízející k úplné reformaci? Zjev. 14, 6. 7
13. Co je praveno o těch, kteří je přijmou a zvěstují? V. 12
14. Co se potom stane? V. 14

11. úkol — 23. března — Z. s. 18.17

Život a dobro - smrt a zlo

Výstraha před nevěrou

1. Proč musilo cestou do Kanánu zahynouti tolik Izraelských? Žid. 3, 17—19

2. Jaké nebezpečí hrozí také nám? Žid. 4, 1. 11

„Nebylo to vůlí Boží, aby Izraelští 40 let putovali pouští: On je chtěl vésti přímo do Kanánu a usaditi je tam jako svatý a šťastný lid. Vidíme však, že nemohli vjíti pro nevěru. Příčinou stálého uchylování se, zahynuli na poušti a jiní byli vzbuzeni, aby vešli do země zaslíbené. Podobně nebylo vůlí Boží, aby příchod Kristův tak dlouho prodlíval a jeho lid aby tak dlouho byl v hříšném světě. Nevěra však odlučuje lidi od Boha. Když se zdráhali konati svěřené jim dílo, jiní byli povoláni, aby zvěštovali poselství. Z milosrdenství k světu prodlívá Kristus se svým příchodem, aby hříšníci měli možnost slyšeti výstrahu a našli útočiště před hněvem Božím.“ E. G. W.

3. Jak jsme varováni a napomínáni? Žid. 3, 12. 13

„Srdce jest podobné od lidstva i od zvěře udupané cestě, která sloužila za silnici pozemskému chvatu a usilování, pro radovánky a hříchy tohoto světa. Vzejde-li v sobeckém úsilí a hříšných náruživostech, bude „oklamáním hříchu“ zatvrzeno; duchovní schopnosti budou ochromeny. Tací lidé sice slyší slovo, ale nerozumí; nepozorují, že se vztahuje na ně. Nevidí své potřeby ani nebezpečí; nepoznávají také lásku Kristovu a jeho poselství milosti nechávají kolem sebe minouti jako něco, co se jich netýká.“

„Nikdo si nelichotí, že hříchů, kterýmž se po nějakou dobu oddával, později bude se moci pomalu zbaviti. Není tomu tak. Každý hřích zeslabuje povahu a posiluje zvyk, a následek toho bývá úpadek tělesný, duchovní i mravní. Můžete litovati nesprávnosti, které jste se dopustili a své kroky uvést na správnou cestu, ale směr, který jste dali svému smýšlení a vaše spřátelení se se zlem ztíží vaše rozeznávání mezi správným a nesprávným. Pro zakořeněné zvyky bude vás satan vždy znovu napadati.“ E. G. W.

4. K čemu vede srdce zlé a nevěrné? V. 13

5. Proč Židé zavrhlí svého Spasitele? Řím. 11, 19. 20 a

Vítězství vírou

6. Jak bychom se měli chovati, hledíce k zavržení lidu židovského? Co jest naší jedinou nadějí? Řím. 11, 20 b; Žid. 3, 14

7. Jak byli napomínáni Judští, když jim hrozilo nebezpečí od nepřátel? Co způsobila dokonalá poslušnost?
2. Par. 20, 22—24

„Život křesťana jest často plný nebezpečí a zdá se to těžké, splnit povinnosti. V domnívání se vidí před sebou zánik a za sebou otroctví a smrt. A přece Pán praví: Jdi vpřed! Tohoto rozkazu máme uposlechnouti i kdybychom svým zrakem nemohli proniknouti temnotu a kolem sebe cítili chladné vlny. Těžkosti, které nám staví v cestu, nikdy neustoupí před váhavostí a pochybováním. Ti, kteří čekají, až všechny těžkosti zmizí, nikdy neuposlechnou. Nevěra našeptává: Počkej, až pomínou těžkosti a jasně budeš vidět cestu; víra však jde vpřed, všeho se naděje a všemu věří.“
(Patr. 287)

Víra, poslušnost, klid

8. Jak se vede těm, kteří zachovávají příkázání? Žid. 4, 3; Iz. 48, 18

„Kdo jde cestou příkázání Božích, má vůdcem Krista a v jeho lásce nalézá pokoj.“ (Desire 331)

9. Jak jsme varováni a napomínáni? Žid. 3, 12. 13

Poznámka: Čti „Cesta ke Kristu“ str. 140, poslední odstavec. Am. vyd. 111, druhý odstavec.

10. Komu máme důvěřovati? Čím jest těm, kteří dbají jeho rady? Izai. 26, 3. 4
11. Jak žítí budou spravedliví, očekávající na příchod Páně? Žid. 10, 37. 38 a
12. Co si přivodí malomyslní a kam konečně dospějí? V. 38 b. 39

Dvě cesty

13. Jaké dvě cesty jsou před námi? Jer. 21, 8; 5. Mojž. 30, 15; Řím. 6, 23

„Bůh předkládá člověku život i smrt. On může voliti. Mnozí lidé by chtěli život, ale neustále chodí po široké cestě. Vzpírají se Božímu panování, ač On ve veliké milosti a slitování dal svého Syna, aby za ně zemřel.“ (Zkušenosti 183)

14. Jak se člověku zdá cesta, vedoucí k smrti? Přís. 14, 12
„Jestliže lidé volí jinou cestu než poslušnost, shledají, že

na koniec dojdou k smrti... Rozhodneme-li se pro něco, nesmíme se tázati, zdali nám to přinese utrpení, nýbrž jeli to ve shodě s vůlí Boží... Satan od počátku lidem vykouzloval, jaký zisk jim přinese přestoupení. Tak pokoušel anděly, Adama i Evu k hříchu. Tak svádí lidi stále k neposlušnosti. Působí, aby cesta přestupování byla žádoucí, ale konec je smrt. Šťastní jsou ti, kteří poznali, jak trpké jest ovoce hříchu a včas se obrátili. Bůh ve svém milosrdenství nedopustil, aby David klamnou mzdou cele byl stržen do zkázy.“ (Patr. 360. 641. 730.)

Cesta života

15. Oč bychom vždy měli prosit? Ž. 139, 23. 24

16. Co jest naším jediným a bezpečným vůdcem? Skt. 20, 32; 2. Tim. 3, 16. 17

„Kristus vybízí svůj lid, aby věřil jeho slovu a podle něho žil. Kdo jeho slovo přijímá a osvojuje si je, čině je měřítkem každého činu i své povahy, vzrůstati bude v síle Boží. Bude lze viděti, že jeho víra jest původu nebeského. Neuchýlí se na cestu cizí. Před anděly i lidmi stojí jako ti, kteří si zachovali pevnou a silnou povahu.“ (Test. VIII. 300)

12. úloha — 30. marca — Z. s. 18.20

Doležitost správneho učenia

Zvláštny ľud

1. Čím sa líšil Izrael od iných národov? 2. Mojž. 19, 5; 5. Mojž. 4, 5—8
2. Čím sa vyznačuje Božia cirkev? Tit. 2, 11—14

Božie Evanjelium

3. Ako sa stane táto predivná zmena? Rím. 1, 16

Hriech odlučuje človeka od Boha, no Evanjelium je živou a novou cestou k Otcovi. Táto cesta zjavuje sa v dokonalom živote Pána Ježiša, v jeho smrti, vo víťaznom vzkriesení, vo vystúpení k Otcovi, v jeho prostredníčkej činnosti ako

najvyššieho kňaza vo svätyni nebeskej, v jeho druhom príchode v sláve, v jeho súde a v dokonalom znovuzriadení všetkých vecí, ktoré boli skrze hriech stratené.

4. Ako dostali Iudia Evanjelium? Gal. 1, 11. 12

Pridať abo odobrať

5. Koľko môžeme pridať abo odobrať z toho, čo Boh zjavil? Kaz. 3, 14; 5. Mojž. 4, 2

6. Aký následok bude mať zmena Slova Božieho? Zjav. 22, 18. 19

„Takéto sú výstrahy od Pána, aby Iudia nezmenili to, čo On prikázal. To sú slávnostné vyhrážky tým všetkým, ktorí svojim vplyvom podnecujú Iudi, aby podceňovali zákon Boží. Všetci, čo vlastné názory povyšujú nad Božie zjavenia, alebo kto zreteľné výroky Slova Božieho chce meniť k vlastnému pohodliu, aby sa shodli se svetom, berú na seba hrozivú zodpovednosť. Slovo Božie a jeho zákon bude merať povahy všetkých a odsúdi každého, kto nevyhovuje tomuto neomylnému meradlu.“ (E. G. W.)

Iné evanjelium

7. Čo sa dopúšťa ten, kto prijíma iné evanjelium? Gal. 1, 6. 7

8. Aké následky by to malo i pre toho najvznešenejšieho, keby zvestoval iné evanjelium? V. 8. 9

9. Aké sú následky neupočúvnutia Evanjelia Kristovho? 2. Tes. 1, 6—9

Veľké nebezpečenstvo

10. Pred ktorým nebezpečenstvom je cirkev varovaná? Skut. 20, 29. 30

„Kristus predpovedal, že prídu svodcovia; vplyvom ktorých bude rozmnožená nepravosť a ochladne láska mnohých. Pred týmto varoval učeníkov, hovoriac, že cirkvi hrozí týmto veľké nebezpečenstvo, ako priam prenasledovanie od jej nepriateľov. Podobne aj Pavel varoval veriacich pred falošnými učiteľmi. Pred týmto sa zvlášť mali mať na pozore, lebo prijatím falošného učenia otvárajú sa dvere bludom, ktoré umožňujú nepriateľovi zakaliť duchovnú schop-

nosť rozpoznávania tých, ktorí sú mladí vo viere a otriasť ich dôveru.' (E. G. W.)

11. Ako sa môžu tieto bludy dostať do cirkvi? Kol. 2, 8; Efež. 4, 14

„Vtedajšia doba bola plná nebezpečenstiev pre cirkev. Všade bolo možno pozorovať satanské svody. Prekrucovaním a klamom snažili sa poslanci šatanovi vzbudiť odpor k učeniu Kristovmu, a následok toho bol, že sa do cirkvi dostali kacíerstva a rozličné sváry. Takto povstali daktori Kristovi vyznavači, tvrdiac, že jeho láska oslobodila ich od poslušnosti Božieho zákona. Iní zas prizvukovali, že Kristus bol dobrým človekom, popierajúc však jeho Božstvo. Niektorí zasa predstierali, že sú verní Božej veci, no pri tom boli podvodníci, lebo svojím životom zapierali Boha, Krista a jeho Evanjelium. Takto boli mnohí svedení na rozcestie. — Horlivosť veriacich časom povolila a ich láska k Bohu i voľnosť pomaly chladla. Tak sa dostal do cirkvi chlad. Daktori zceľa zabudli, za akých predivných okolností poznali Pravdu. Starí nositelia zástavy jeden po druhom padali.“ (E. G. W.)

Bedlenie a modlitba

12. Ktorého služobníka ustanoví Pán nad svojím domom v ťažkom čase? Mat. 24, 45. 46; Izai. 62, 6. 7

Boh zaslúbil, že sa sám ujme stáda, keď budú pastieri neverní. On neučinil, aby stádo bolo zceľa závislé na ľudských nástrojoch.“ (Test. V. 80.)

13. V čom je naša jediná bezpečnosť v dobe prípravy?

Luk. 21, 36

14. Aké okolnosti by mali vládnuť v cirkvi? 1. Kor. 1, 10; Efež. 4, 3—6

15. Čo je povinnosťou každého člena i sboru? Tit. 1, 9; Žid. 10, 23. 35—37

„Následovník Kristov bude mať čo činiť aj s „múdrymi rečmi“, pred akými varoval apoštol veriacich v Kolosis. Ak sa stretne s duchovným vykladaním Písma, neprijme ho. Pri svedčí iba večným pravdám Písma sv., upierajúc svoje zraky na Krista, pôjde vytúženou cestou a zavrhnú všetko, čo sa

neshoduje s učením Kristovým. Božia pravda bude predmetom jeho premýšľovania a počuje, ako hovorí k nemu hlas Boží z Biblie.“ (E. G. W.)

„Videla som zástup tých, ktorí pevne a dobre stáli na stráží, nijako nepodporovali tých, ktorí vo viere založené spoločenstvo chceli dať ako zviklať. Boh na nich hľadel dolu so zaľúbením... Videla som, ako draho domáhal sa Iud Boží svojich skúseností. Zmohol sa na ne iba skrze mnohé priekoria a ťažké boje. Boh však sprevádzal svoje dielky krok za krokom skrz, kým ich nepostavil na isté, nepochybné stanovisko.“ (Skús. 22.)

13. úkol — 6. dubna — Z. s. 18.39

Poslední poselství milosti

Výstraha před bližícím se soudem Božím

1. Co Pán učinil k výstraze lidí před potopou a zničením Sodomy? Žid. 11, 7; 1. Mojž. 18, 20—23
2. Jakou výstrahu dal Spasitel Jerusalemu, než přišlo jeho zničení? Luk. 19, 41—44
3. Jaké poselství zvěstováno bude po celém světě než Spasitel skončí svou službu velekněžskou a než přijde v slávě? Zjev. 14, 6—12
4. Jaké poselství oznamovati bude blízkost slavné události? Ž. 50, 1—3

Soud a zákon

5. Proč se všichni lidé mají báti Boha a jemu vzdávati chválu? Zjev. 14, 6. 7a; Ž. 50, 4
6. Podle čeho bude v soudu rozhodnuto o věčném osudu každého člověka? Jak. 2, 10—12; Kaz. 12, 13. 14
7. Jaké veliké dílo reformační obsaženo bude v poselství? Izai. 58, 12. 13

Země ozářena slávou

8. Jaký dvoji účinek bude mít zvěstování tohoto poselství? Zjev. 18, 1. 4; 12, 12
9. K čemu Spasitel vyslal dvanáct apoštolů? Mar. 3, 14. 15

10. Co bude zahrnuto v posledním velikém poselství, je-li⁵⁸ Kristus jest lékařem těla i duše? (Zdravotní reforma 1. Kor. 10, 31)

„Náš otec nebeský obdařil nás požehnáním poznání reformy zdravotní, abychom uznali jeho právo nad námi a tělem i duchem Její oslavovali.“ (Test. I. 488)

„Vždy musíme býti pamětlivi požadavků Božích. Ony nám ukládají povinnost ovládati sebe, usilovati o čistotu a odvrhnouti všecky poskrňující nás zvyky. Nesmíme zapomínati, že všecky síly tělesné i duchovní jsou od Boha a pro jeho službu mají býti zachovány v nejlepším stavu.“ (E. G. W.)

11. Kdo je zdrojem světla, které má ozářiti celou zemi?

Jan 8, 12; 1, 4

12. Kdo jest nositelem světla? Mat. 5, 14—16; Izai. 60, 1—3

13. V čem záleží světlo? Co je naší povinností jako nositelů světa? 2. Kor. 4, 4b; Zjev. 22, 17

„Třetí anděl, letící po prostředku nebe, zvěstující přikázání Boží a svědectví Ježíšovo, představuje naše dílo. Když anděl letěl dále, nepozbývalo poselství síly, neboť Jan viděl, jak se vzdvíhalo, až celá země ozářena byla slávou Boží. Lid, ostříhající přikázání Boží, jde stále vpřed. Poselství pravdy, které neseme, musí proniknouti ke všem národům, pokolením i jazykům. Brzy zazní jasným hlasem a země ozářena bude jeho slávou. Jsme připraveni na toto velké vylištění Ducha Božího?“ (Test. V. 383)

14. Jak můžeme znáti vážnost doby a poselství? Luk. 21, 20—33; Jan 8, 32

„Pravé jest světlo, jehož se nám dostalo o poselství třetího anděla. Znamení šelmy jest věrně to, jak jest hlášáno... V zásadách našeho díla nemá nastati žádná změna. Má zde jasně a pevně státi, jak v proroctví jest praveno. — Víra a pocity lidí mohou se měnit, ale pravda se nemění. Poselství třetího anděla zaznívá a jest neklamné.“ (Test. VI. 17; IV. 595)

15. Jak těžký bude poslední boj? Kde lid Boží najde své bezpečí? Zjev. 12, 12. 17; Izai. 26, 20. 21; Ž. 91, 1—4

16. Vyliči konečné vítězství! Zjev. 15, 1—3; 1. Kor. 15, 57.

LOGICKÝ SEMINÁŘ

ve adventistů s.d.

67/ Sázkavě

Cena 5,— Kčs

Časopis „Biblické úkoly“ vychází čtyřikrát v roce. — Majitel a vydavatel Církev adventistů s. d. — Odpovědný redaktor J. Cepl. — Redakce, administrace a expedice: Praha XII, Londýnská 30. — Celoroční předplatné Kčs 20,—. — Tiskne „Mladá Fronta“, Praha II, Havlíčkova 22. — Vydáno 1. prosince 1945.